

od leta 1989

V ŠTEVERJANSKI VESTNIK

Števerjan, April – Junij 2022 | San Floriano del Collio, Aprile – Giugno 2022

Leto LIV št. 2 | Anno LIV nr. 2

Pošiljatelj:

S. K. P. D. "F. B. Sedej"

Trg Svobode 6

34070 Števerjan (GO) – ITALIJA

vestnik@sedej.org

Poste Italiane Spa

Spedizione in abbonamento Postale

70% - DCB/Gorizia

Lasten tisk

www.sedej.org

KAZALO

UVODNIK – MEŠANI PEVSKI ZBOR PRAZNUJE 70 LET DELOVANJA	3
DUHOVNA MISEL – MIR, KI GA DAJE JEZUS	4
LIKOF ZAŽIVEL V DVEH VEČERIH	5
VEČER V ŠTEVERJANU	7
PEVSKI SOLSTICIJ	9
PEVCI PRIPOVEDUJEJO	10
INTERVJU Z MARINKO ČERNIC	11
PRAZNIK SVETEGA FLORIJANA	12
ZGODBA SVETEGA FLORIJANA	13
MLAJ JE TUDI LETOS KRASIL PLAC	15
SVETA BIRMA V ŠTEVERJANU	16
MEJA NA PLATNU	17
NA KRILIH POGUMA	18
ODKRITJE SPOMENIKA PADLIM ŠTEVERJANCEM	19
OBČINSKE VESTI	21
DELOVANJE DRAMSKE DRUŽINE	23
DELOVANJE OTROŠKEGA PEVSKEGA ZBORA	24
KAKO JE ŽIVETI DANES – INTERVJUJI Z MLADIMI ŠTEVERJANCI	25
PESTRO DELOVANJE KD BRIŠKI GRIČ	26
OSNOVNOŠOLCI PIŠEJO	29
MOJ SLADKI KOTIČEK	36
KAJ SE DOGAJA OKROG NAS	40
ALEKSITU V SPOMIN	41
SPOMIN NA POKOJNEGA REMIGIJA CIGLIČA	42
NONOTU REMIGIJU V SLOVO	42
KAKO JE BILO ŽIVETI TAKRAT – SPOMINI SOVAŠČANA REMIGIJA CIGLIČA	43
SMRTI	46
DAROV	46
ČESTITKE	47
IGRICA	48

Opreмили in uredili člani društva »F. B. Sedej«

Urejanje, lektoriranje in grafično oblikovanje: Stefania Beretta, Petra Ciglic, Costanza Frandolic, Damjan Klanjšček, Elija Muzic, Klara Terčič, Martina Valentinčič

Petra Ciglic in Klara Terčič (glavni urednici)

Ivan Vogrič (odgovorni urednik)

Platnica: oblikovanje Petra Ciglic, fotografija Rebeka Bernetič

Če Števerjanskega Vestnika še **ne prejimate**, če ste **zamenjali bivališče in naslov**, ali potrebujete katerokoli informacijo, nas lahko kontaktirate s spodaj navedenimi telefonskimi številkami ali naslovi e-mail, tako da boste lahko še vedno redno prejeli naše glasilo.

Uredništvo Števerjanskega vestnika: vestnik@sedej.org

Petra Ciglic
342 8945726
ciglic.petra@gmail.com

Klara Terčič
366 1650128
klaratercic@gmail.com

Jakob Leopoli (blagajničar)
3280914497
jakob.leopoli@gmail.com

Damjan Klanjšček
329 7227151
damjanklanjscek@gmail.com

UVODNIK

MEŠANI PEVSKI ZBOR PRAZNUJE 70 LET DELOVANJA

Mešani pevski zbor F. B. Sedej predstavlja enega izmed glavnih stebrov društvenega delovanja. Zaradi svojih vrednot, poslanstva in družbenega procesa lahko rečemo, da je ta zbor podobno kot velja za druge stvarnosti tudi dragocen element vaškega utripa, ker povezuje prebivalce, krepi njihov občutek pripadnosti domačemu prostoru. Ta utrip je v Števerjanu močan in razviden v samem delovanju MePZ F. B. Sedej, saj so njegovi pevci poleg koncertov in prireditev, na katerih nastopajo, prisotni tudi pri mašnih obredih.

Zato se MePZ F. B. Sedej odlikuje tudi po tem, da ga lahko imamo tudi kot cerkveni zbor.

Pri pevskih vajah, poustvarjalnih trenutkih grajenja zvočne podobe zbora se vsak pevec tudi uči poslušanja in plete nevidne niti povezovanja tako v glasbeni kot družbeni dimenziji. MePZ F. B. Sedej združuje različnosti v skupnost, omogoča doseganje skupnih ciljev, to je koncertov. Ravno tako pa so pri ohranjanju delovanja v zboru pomembni (tudi za števerjanski zbor) medgeneracijski odnosi med pevci.

Te človeške simbioze so za neprofesionalne pevske sestave pravzaprav ravno tako dragocene kot njihova glasbena vloga, ker gre prenašanje kulture zborovskega petja prav skozi nje.

Ob takem visokem jubileju ne morem mimo iskrenih čestitk in zahvale vsem pevcem in zborovodjem, ki so MePZ F. B. Sedej sooblikovali.

Naj ostane želja po zborovskem petju, kakovostnem in žlahtnem grajenju slovenske kulturne stvarnosti v naši skupnosti še naprej tako *goreča, kot je bila doslej*.

Ilaria Bergnach

Iz spremne besede brošure,
ki je izšla ob 70. obletnici Mešanega pevskega zbora F.B. Sedej

» *Kot otrok sem seveda pel v vaškem pevskem zboru, bolj zato ker so me starši tja pošiljali in ker sem po vajah v družbi vrstnikov pod borovci brcal žogo...*«

Niko Di Battista
Se nadaljuje na str. 10

» *Nepozabnih trenutkov je bilo več, spomnim pa se predvsem enega. Ko je prišel Tozon v Števerjan, so se pripravljali za nastop, po vsej verjetnosti na Ceciljanko, in pred nastopom se je pevcem, zlasti moškim, priporočil naj si umijejo lase pred nastopom...*«

Marinka Černic
Se nadaljuje na str. 11

DUHOVNA MISEL

MIR, KI GA DAJE JEZUS

Mir vam zapuščam,

svoj mir vam dajem.

Ne dajem vam ga,

kakor ga daje ta svet.

Jn, 14, 27

V času, ko je Janez evangelist zapisal te Jezusove besede, okoli 100 po Kristusu, je vladala v rimskem cesarstvu "pax romana", dolgo trajajoči tako imenovani rimski mir. Seveda mir, kakor ga daje svet, namreč oprt na zatiranje, strah in hlapčevstvo; stanje sicer brez vojne, ki pa v sebi vedno skriva kal vojne. Spori se ne rešujejo, temveč samo dušijo in rastejo naprej. Spomnimo se Vzhodne Evrope, ko so drugače misleči pod komunistično oblastjo po drugi svetovni vojni več kot štiri desetletja trpeli vse mogoče nasilje nad duhom in telesom. Nekateri narodi so se s težavo rešili te strahovlade pred 30 leti, pa se je zopet zgodilo. Kosovo, Ukrajina in vsaj še 20 vojnih žarišč, kjer ta trenutek nedolžni ljudje trpijo in umirajo, predvsem otroci...

Mir, kakor ga daje svet je viden, merljiv. Za mnoge ljudi to pomeni, če je telo brez bolečin, duh brez nevarnosti stiske in denarnica čisto polna.

So časi, v katerih imamo ta mir, in lahko smo tega veseli. Toda četudi se zdi, kot da lahko ustvarimo tak mir, moramo vedeti, da pravega miru ni mogoče narediti, temveč je Božji dar. Miru, ki ga daje Jezus, ne moremo narediti ali imeti sami od sebe. Zato nam Jezus obljublja Tolažnika, Svetega Duha. On nam daje notranji mir sredi nemirov, spokojnost, sredi zunaj besnečih viharjev. Če obupamo, ker se zdi, da so vsa mirovna pogajanja in mirovna prizadevanja v svetu zaman, si moramo predočiti, kdaj nam Jezus daje svoj mir: On nam ga daje spričo svoje nasilne smrti. Vedeti moramo, da so naša mirovna prizadevanja rodovitna samo, če temeljijo v daru Božjega miru, in samo tedaj, če živijo iz moči njegovega Tolažnika, Svetega Duha. Tega Tolažnika nam ne more vzeti nobena sila in nobena moč sveta. Tudi tedaj ne, če smo tik pred tem, do njem dvomimo. Kajti kot verujočim kristjanom nam veljajo Jezusove tolažilne besede: Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši... Jaz sem z vami... in skupaj lahko notranji ter zunanji mir lahko počasi, počasi gradimo in še druge povabimo k temu mirovnemu delu.

Dosti poguma in miru želi vsem

župnik Marjan

LIKOF ZAŽIVEL V DVEH VEČERIH

Petra Ciglic

Vaški plac se je za dva večera spet obarval v rumeno. »Likof se letos po dvoletni okrnjeni obliki vrača v svojo tradicionalnost z dvema večeroma v začetku junija... in tudi z dežjem,« je v petek zvečer vse navzoče pozdravila Martina Valentinčič in jim izrekla svojo dobrodošlico na 16. izvedbo enogastronomskega praznika, ki ga organizirata Vinoteka Števerjanski griči in Občina Števerjan v sodelovanju s Konzorcijem Collio, društvom SKPD F.B. Sedej, KD Briški grič in združenjem ONAV. Ravno pred začetkom petkovega večera je z velikim veseljem vinogradnikov in precejšnjim strahom organizatorjev in gostov praznika Števerjan zmočil junijski dež. Nevihta pa se je pred 19. uro že umaknila in omogočila, da se je na trgu zbrala lepa množica ljudi. Likof že nekaj let predstavlja tudi dan, ko se predstavi in prvič okusi novo letino občinskega reprezentančnega vina. »Letos je vaška trgatev potekala 26. septembra. Sodelovalo je 47 kmetov, stekleničenje pa se je odvijalo 6. maja,« je gostom razložila Martina Valentinčič. Reprezentančno vino je letos vinificiral Gianni Manià z družino in stekleničil kar 665 steklenic.

FOTOGRAFIJA Fabijan Muzič

Županja Franca Padovan se je zahvalila in čestitala družini Manià ter vsem sodelujočim in izrazila svoj ponos ob ponovni predstavitvi nove letine občinskega reprezentančnega vina. Nakar je županja predstavila še dva nova projekta. »Pred kratkim je družba Apt v sodelovanju z deželnim uradom PromoTurismoFVG pričela s projektom Hop on hop off Collio tour, ki bo ljubitelje kolesarstva in vina v sklopu različnih avtobusnih prog peljala od Gradeža do briških gričev in tudi v Števerjan. Tovrstne pobude so dokaz, da je Števerjan prepoznaven in zanimiv, predvsem pa da ima zelo močan potencial. To so opazili zunanji obiskovalci, dajmo se tega zavedati tudi mi,« je dejala Padovanova. Drugi projekt pa je Collio Brda Classic, kolesarska dirka, ki bo 18. septembra svojo traso pričela prav na trgu v Števerjanu. Marco Marangon, eden izmed glavnih pobudnikov dirke, se je zahvalil županji Padovan ter vsem županom briškega sporazuma in izpostavil svojo željo, da bi z driko pritegnil ljudi in jim dal možnost spoznati manjše realnosti našega teritorija.

Reprezentančno vino
FOTOGRAFIJA Fabijan Muzič

Na večeru so bili prisotni tudi goriški prefekt Raffaele Ricciardi, deželni svetnik Diego Bernardis, župana Koprivno in Dolenje, predsednik Konzorcija Collio David Buzzinelli, svetnica Občine Gorica Marilka Koršič, podpredsednica KD Briški grič Majo Humar, direktor podjetja APT Luca di Benedetto, Sergio Signori ter poveljnik Angelo San Marco in števerjanski karabinjerji. Martina Valentinčič jih je prisrčno pozdravila, potem pa je vsem gostom predstavila prave protagoniste dveh večerov: vinske kleti - Skok, Humar, Manià, Muzič, Ivan Vogrič, Korsič, Simon Komjanc, Gradis'ciutta, GIF Cantina Formentini in Marcuzzi ter gostince - Agriturizem Pahor ter kuharja Dejana Matjašeca in Sarah Klavs iz grada Formentini. Med gostinci so bil prisotni tudi Agriturizem Štekar, ki je ponujal tradicionalni ročno rezan pršut.

Vsi navzoči so nato lahko nazdravili in okusili občinsko vino 2021. V soboto pa se je ob še lepšem vremenu v vinogradu odvijala tudi pokušnja z naslovom Od friulana do tocaja

Degustacija v vinogradu
FOTOGRAFIJA Fabijan Muzič

Zgodovinsko potovanje v kozarcu. Likof je bil tudi letos odlično izpeljan in je pritegnil mnogo obiskovalcev, da lahko spet rečemo: Likof nikoli ne razočara.

Collio Brda Classic v Števerjanu septembra 2020
FOTOGRAFIJA iz Facebook strani Collio Brda Classic

VEČER V ŠTEVERJANU

Zbirka skladb narodno-zabavne glasbe Lojzeta Hledeta

Andrejka Hlede

» Čez brajde, čez
brajde, čez griče,
čez griče, zdaj pesem
zaplovi,«

tako je bilo v soboto 21. maja, ko so na *placu* zazvenele melodije Lojzeta Hledeta. Končno smo predstavili zbirko skladb, ki jih je Lojze Hlede napisal za istoimenski ansambel. Večer v Števerjanu je naslov publikacije, ki jo je založila in izdala Zadruga Goriška Mohorjeva. Zbirka, ki je nastala pod pokroviteljstvom Občine Števerjan, zaobjema 57 skladb, ki jih je avtor uglasbil, besedila pa so prispevali Saša Martelanc, Ivan Malavašič, Ivan Sivec, Ljubka Šorli, domačinka Jerica Koren, nekaj pa tudi sam Lojze Hlede. Zbralo se je veliko ljubiteljev Števerjana in narodno-zabavne glasbe. Prisotne je v imenu SKPD F.B. Sedej pozdravila predsednica Ilaria Bergnach in uvedla prisotne v niz dogodkov v pričakovanju 50. Festivala Števerjan 2022.

Scenarij, ki ga je pripravila Andrejka Hlede, so oblikovali otroci pevskega zbora, pod vodstvom Martine Hlede. Zborček je spremljal trio Števerjanski fantje (Samuele Mian harmonika, Matej Hlede kitara, Lapo Farolfi

Z Lojzetom Hledetom se je pogovoril Aleksij Jercog
FOTOGRAFIJA Andrejka Hlede

berda]. Otroški zbor je zapel skladbo *Vesela pesem družini* in razigrano uvedel publiko v glasbeni večer. Martina Valentinčič, ki je večer povezovala, je med prisotnimi gosti pozdravila Franco Padovan, županjo občine Števerjan, Marjana Drufovko, podžupana občine Števerjan, Franko Žgavec, predsednico Zadruga Goriška Mohorjeva, Tomaža Tozona, skladatelja, glasbenega producenta in zborovodjo, Slavka Avsenika ml. skladatelja, producenta in urednika, Walterja Bandlja, deželnega predsednika SSO-ja, Lojzeta Peterleta, predsednika prve demokratične izvoljene vlade

v Sloveniji, Marka Matajurca, župana iz Kobarida in Alessandro Schettino, ravnateljico SCGV Emil Komel. Ministrica za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Helena Jaklitsch se je v pismu zahvalila za neomajno zvestobo slovenskim koreninam, slovenski besedi in slovenski pesmi. Županja Občine Števerjan Franca Padovan je v svojem nagovoru čestitala avtorju za bogato glasbeno kariero in za njegov dragocen in neprecenljiv prispevek k zgodovini našega kraja.

Andrejka Hlede, Lojze Hlede in Patrick Quaggiato
FOTOGRAFIJA Andrejka Hlede

Franka Žgavec, predsednica Zadruga Goriška Mohorjeva je svoj govor začela z besedami: »Kaj vse zmore ljubezen do glasbe...« in opisala delovanje ansambla Lojzeta Hledeta, ki je dolga leta bogatilo naš širši goriški prostor. Delovanje, ki je dalo zametke Festivalu, ki je dobil rodna tla prav v Števerjanu. Festival narodno-zabavne glasbe je namreč v Števerjanu postal zapovedan praznik. Lojzetu Hledetu je čestitala ob izidu pesmarice, ki jo je podprla prav Zadruga Goriška Mohorjeva.

Pesmarico in nastanek melodij sta v sproščenem pogovoru predstavila Lojze Hlede in Aleksi Jercog. Prehodila sta pot nastanka melodij in opisala delovanje ansambla in sodelovanje s tekstopisci. Ob koncu prijetnega klepeta se je Lojze zahvalil vsem, ki so pripomogli k nastanku pesmarice in ki so poskrbeli za res doživet večer. Največje pohvale je bil seveda deležen skladatelj Patrick Quaggiato, ki je poskrbel za

notografiranje vseh skladb. Tisk pesmarice je omogočila Grafica Goriziana, spremno besedo v njej pa je napisal dolgoletni zborovodja domačega MePZ, gospod Tomaž Tozon, ki je med drugim zapisal: »Dragi Lojze, vesel sem, da sem ves čas doživljal in spremljal tvoje glasbeno in organizacijsko delo, poslanstvo, ki si ga s tako predanostjo in ljubeznijo opravljal. Tvoje prisrčne skladbe, enostavne, preproste ter sporočilne, nas bodo znova in znova spominjale na človeka, dragega prijatelja, ki je z velikim srcem in pogumom pisal zgodovino.«

Tudi prvi predsednik samostojne Republike Slovenije dr. Lojze Peterle je v Števerjan prinesel svoje pozdrave. Prisotnim je čestital za trud, ki ga vlagajo pri ohranjanju slovenske besede in na orglice zaigral Slakove melodije.

Večer so uokvirili videoposnetki priznanih harmonikašev: Igor

Podpečan, vodja ansambla Igor in zlati zvoki ter član festivalske komisije za glasbo je zaigral skladbo *Igra s harmoniko*, Denis Novato, dolgoletni član komisije za glasbo, skladbo *En, dva, tri*, Jože Burnik, komponist in harmonikaš ansambla Alpski kvintet, pa skladbo *St'Clair*. Da bi večer ostal vsem v spominu, smo v zadnjem posnetku prisluhnili harmonikašu, ki izhaja iz

najbolj prepoznavne slovenske družine narodno-zabavne glasbe. Za nas je Lojzetovo skladbo *Leta mladosti* zaigral Sašo Avsenik.

Večer v Števerjanu se je zaključil s krajšim koncertom ansambla Briški kvintet, ki je zaigral tri Lojzetove skladbe: *Vesela pesem družini nas*, *Valček za naše ljudi* in seveda *Večer v Števerjanu*. Člani ansambla so Lojzetu Hledetu in Patricku Quaggiatu poklonili okvir s prvo in drugo kopijo posnetka zgornjih skladb v različici za kvintet.

Celoten kulturni večer je bil v živo predvajan na Facebook strani društva F.B. Sedej in na Youtubu. Radio Trst A je večer v celoti posnel in prisluhnili smo mu v nedeljo, 29. maja v oddaji Z naših prireditev.

Druženje se je po uradnem delu nadaljevalo v iskreni družbi, ob zvoku Lojzetove harmonike na placu pred domačo cerkvijo sv. Florijana

» Nosite pozdrave,
nosite pozdrave,
večerni zvonovi...«

PEVSKI SOLSTICIJ

Koncert v pričakovanju 70. obletnice Mešanega pevskega zbora

Vida Boškin

Alenka Di Battists bere uvodno misel
FOTOGRAFIJA iz arhiva društva Sedej

V nedeljo, 15. maja, ob 18. uri je bil v Sedejevem domu koncert v pričakovanju na obeležitev 70. obletnice Mešanega pevskega zbora F.B.Sedej. Nastopala sta dva zbora – Ave in Mozaik.

Pred nastopom je publika poslušala uvodno misel predstavnice Mešanega pevskega zbora F.B.Sedej, Alenke Di Battista, nato se je začel koncert.

Najprej je nastopala vokalna skupina Mozaik, ki združuje šest pevk in pevcev iz bližnjega območja Gorice-Nove Gorice. Skupina je dobila ta naziv po raznolikosti ustvarjanja, izkušnjah in znanju vsakega od pevcev, poleg tega pa tudi

po raznolikosti izvedenih skladb. Umetniški vodja vokalne skupine je Patrick Quaggiato, ki z njimi sodeluje že nekaj časa. V njihovem repertoarju so skladbe vokalnega jazza in popa, pa tudi priredbe slovenskih popevk, tujih zabavnih ter ljudskih skladb. Na koncertu v Števerjanu, ko so krstno nastopili pred publiko, so večer oblikovali s tujimi in slovenskimi skladbami. Te so: *Ko zvonovi zapoje, And so it goes, Jedno popodne, Short people* ter *Slovenija, odkod lepote tvoje*.

Komorni zbor Ave pa je bil ustanovljen leta 1984 v župniji Ljubljana-Vič pod umetniškim vodstvom Andraža Hauptmana in se je od takrat udeležil raznih koncertov doma in v tujini. Od leta 2019 je vodenje zbora prevzel Gregor Klančič. Ave je z leti postal eden od najbolj prepoznavnih zborov v Sloveniji in Evropi. V Sedejevem domu so predstavili program slovenskih ljudskih pesmi, in sicer: *Šürka je Tisa, Ne ouri, ne sejaj, Petelinček je zapjel, Dekle je pralo srajčki dveje, So še rož' ce, Rezijanska, Injen čeu a jti gna* ter *Polka je ukazana*.

Domača publika je bila lepo presenečena nad nastopom obeh zborov in ganjena, močen je bil aplavz. Po koncertu pa je bila seveda na vrsti zakuska, kot je v navadi.

Oro Ave na odru v Sedejevem domu
FOTOGRAFIJA iz arhiva društva Sedej

PEVCI PRIPOVEDUJEJO...

(se nadaljuje iz uvodnika)

»ČAS TEČE, OKOLIŠČINE IN RAZMERE SE SPREMINJAJO, A LJUBEZEN DO PETJA OSTAJA... «

Niko Di Battista

Na Cecilijanki leta 2018
FOTOGRAFIJA iz arhiva društva Sedej

V mešanem pevskem zboru sem začel peti pred 32 leti. Kot otrok sem seveda pel v vaškem pevskem zboru, toda bolj zato ker so me starši tja pošiljali in ker sem po vajah v družbi vrstnikov pod borovci

bral žogo, kot pa iz prave ljubezni do petja. Ko mi je bilo štirinajst let, sem enkrat jeseni prejel vabilo, naj se pridružim Mešanemu pevskemu zboru. Z očetom in bratom smo se vabilu odzvali. Prav pa je, da vam povem, da se takrat nisem pridružil našemu MePZ F.B. Sedej temveč MEPZ Lojze Bratuž z dirigentom Stankom Jericijem, kjer je že vrsto let oče sodeloval. Po večletnem premoru se je odločil ponovno postati aktivni član tudi zato, da bi mene in brata približal zborovskemu petju. Skupaj smo hodili na vaje in razne nastope in počasi mi je petje v zboru postalo všeč. Tako sem se dve leti kasneje odločil in se pridružil še našemu vaškemu zboru MEPZ F.B. Sedej s takratnim dirigentom Tomažem Tozonom. Na prvo vajo sem se takrat odpravil sam. Čeprav sem kot vaščan poznal člane zbora, sem bil pa vseeno malo v skrbeh, kako me bodo sprejeli.

Živo se spominjam, kako sem gledal okoli sebe, kam bi se usedel in mi je nek starejši član rekel: »Bejži, bejži če dol h basem...« Sedaj vem, da je ta dobrohotna spodbuda imela še dugi skriti pomen, ki bi lahko zvenel nekako takole: »Bejži, bejži če dol h basem, teku de če štonireš, te ne bo slišet!« Nič čudnega, saj so vedeli, da se bo najstniku, ki še ni popolnoma mutiral, to večkrat zgodilo. Jaz pa sem v tistem vogalu zbora kar ostal in že vrsto let pojem drugi bas. Tu sem kot doma in tu se vsak četrtek dobim v prijetni družbi prijateljev, s katerimi pridno vadimo, da bi čim lepše in ubrano zapeli, po vajah pa v klapi tudi radi poklepetamo in se zabavamo. Ta del »vaj« je po mojem mnenju tudi pomemben, ker spleta vezi med pevci in ustvarja lepo in bolj sproščeno vzdušje v zboru.

Mislil namreč, da je pri ljubiteljskem zboru, kakor je naš, kjer je vsak pevec dobrodošel, kjer glasovi niso prebrani, kjer se ne dela samo v luči nastopov, tekmovanj ali nagrad, poleg lepega petja obvezno gojiti tudi lepe medsebojne odnose, spletati vezi med pevci in seveda ohranjati slovensko besedo in peti slovenske pesmi v naši vasi in širšem zamejskem okolju.

Večkrat se sprašujem, zakaj nekdo pristopi k zboru. Na to vprašanje nimam posebnega odgovora. Nekdo verjetno zaradi veselja do petja, drugi zaradi družbe ali dobrega počutja. Osebno lahko povem, da sem začel peti zaradi očetovega zgleda, njegovo veselje in njegova ljubezen do petja sta bila nalezljiva in tako sem se navdušil. To veselje in navdušenje skušam sedaj posredovati svoji hčerki. Čas teče, okoliščine in razmere se spreminjajo, a ljubezen do petja ostaja...

INTERVJU Z MARINKO ČERNIC

Bi z nami delili kako nepozabno dogodivščino, ki se vam je zgodila v sklopu zbora?

Bilo jih je več, spomnim pa se predvsem enega. Ko je prišel Tozon v Števerjan, so se pripravljali za nastop, po vsej verjetnosti na Cecilijanko, in pred nastopom se je pevcem, zlasti moškim, priporočil, naj si umijejo lase pred nastopom. To odraža namreč popolnoma drugačne čase. Spomnim se dogodivščin z Mijo in Ano Tončevo, ki sta bili hčerki od Korena in sta imeli posluh ter sta bili dobri pevki. Če je kdo blizu njih »zaštoniral«, sta takoj poudarili, da nista bili onidve. S Hermanom pa se spomnim, da je bilo kdaj zelo težko pet, ker si pel tudi zraven oseb, ki niso imele posluha. Zanj namreč ni bilo pomembno, če imaš posluh ali ne. Bil je zelo inkluziven.

Kdaj si začela peti in zakaj?

Začela sem peti pri 12/13 letih. Najprej s Hermanom, potem pa še s Tozonom, ki je bil po mojem mnenju najboljši dirigent. Herman, kot že rečeno je bil zelo inkluziven. Zanj je bilo pomembno druženje, petje pri mašah. Tozon je pripeljal zbor na neko drugo raven, kljub temu, da posamezniki niso bili glasbeno podkovani. Znal je potegniti iz nas zelo veliko. Bil je za kvaliteto. Všeč mi je bila pri njemu tudi izbira pesmi: npr. postne pesmi, ki smo jih peli, takoj ko je prišel. Spomnim se še danes dinamik posameznih pesmi. Kot prvo pa nas je naučil razlike med piano in forte.

Katera je tvoja najljubša cerkvena/posvetna pesem?

Iz sklopa postnih pesmi: »Zemlja in nebo žaluje« in »Znamenje«, pri kateri je pela solo Tozonova žena, kasneje pa Nadia Cotič.

Kateri glas si pela?

Alt.

Zakaj si odnehala?

Ko sem pela v Števerjanu, sem pela tudi pri zboru Bratuž v Gorici in v ženskem zboru, ki ga je vodila sestra Alenka. Ko sem se preselila v Milan, sem odnehala. Po vrnitvi domov v

Marinka Černic

Gorico sem si ustvarila družino in potem sem pela samo v Bratužu.

Te je kdaj mikalo, da bi se spet vrnila?

Ja, saj petje v zboru je lepa izkušnja. Gradiš nekaj z drugimi sopevci, odraslimi ljudmi. Ti da zadoščenje, saj vidiš, da nekaj skupaj ustvarjaš. V mešanem pevskem zboru v Števerjanu je bilo lepo tudi to, da je bilo tam več generacij. Naučiš se imeti odnos tudi s starejšimi. Vaški zbor mora imeti nek širok razpon, to je zelo lepo.

Jaz rada pojem, a odkar učim, nimam glasu med letom in sem postala gluha. Z leti se poleg tega glas pokvari.

Kaj ti je bilo najbolj/najmanj všeč na pevskih vajah?

Najmanj všeč mi je bilo to, da so ljudje hodili pozno na vaje. Pozitivno je bilo tudi druženje po vajah, klepet, dejstvo, da si lahko odraščal v nekem varnem, slovenskem, politično

usmerjenem ambientu (takrat je bilo to zelo pomembno).

Vaje so bile vedno v domu, občasno (ko smo se pripravljali na cerkveni obred) pa tudi v cerkvi in na koru, kjer pa je bilo zelo mraz. Ko sem se vračala domov s sestro Alenko, se spomnim zvezdnatega decembrskega/januarskega neba, ko ni bilo še razsvetljave. Bilo je zelo lepo.

Kaj ti je najbolj/najmanj všeč na nastopih?

Nastopi mi na splošno niso bili všeč. Hodila sem k zboru zaradi petja oziroma druženja. Seveda, ko je bil zbor uspešen, sem bila ponosna in vesela. Lepi so bili nastopi v Benečiji, na Koroškem in poti z avtobusom do cilja.

Kaj ti pomeni petje v življenju?

Rada pojem in od vedno rada pojem večglasno. Ravno to pogrešam.

Katere so po tvojem mnenju najbolj pomembne vrednote našega zbora? Katere pa njegove značilnosti po katerih se razlikuje od ostalih?

Druženje mladih in starejših. Vzdrževanje kulturnih, narodnostnih vrednot. Dokler zbor živi, je tudi vaško življenje bolj pestro. Snuješ nekaj skupnega tudi s sovaščani, ki bi jih drugače ne bi spoznal. Nudi ti široko paleto užitkov. Samo če si pel v zboru, veš, kakšno je zadoščenje, če zapoješ težko skladbo in te dirigent pohvali.

Kaj svetuje bodočim pevcem in dirigentom?

Naj držijo še vedno skupaj. Naj hodijo še vedno pet, čeprav postane včasih lahko dolgočasno. Naj se ne ustrašijo raznolikosti ljudi, ki jih najdeš pri zboru. Naj vztrajajo pri petju, saj počasi ti postane petje zanimivo. Težko ti je od vsega začetka všeč

PRAZNIK SVETEGA FLORIJANA Piknik in loterija v spomin na Zvonkota

Ema Terpin

Meseca maja se med števerjanskimi griči veliko dogaja. Dozorevajo češnje, cveti akacija za čebelarje in tudi društvo F. B. Sedej pripravlja razne dogodke. Natančneje, 4. maj je dan vaškega zavetnika sv. Florijana, in ob priliki se priredi vaški piknik. Sveti Florijan je poznan kot zavetnik gasilcev, ampak tudi proti povodnjim ter je eden izmed štirinajstih priprošnjikov v sili. Po rodu je bil iz bližine Dunaja in je zelo priljubljen svetnik med ljudstvom. V času Dioklecijanovih preganjanj je skušal rešiti neke zaprte kristjane, a so žal tudi njega ujeli, ga mučili in potopili v reki. To je na kratko njegova zgodba. Po dveh letih, ko ni bilo

toliko priložnosti za druženje v Števerjanu, se je letos spet izvedlo piknik v nedeljo, 8. maja. Najprej je potekala maša s peto hvalnico zavetniku gasilcev. Nato pa so se ljudje premaknili na dvorišče župnijskega doma. Pod borovci so člani društva uredili lokacijo in v domu pripravili okusno kosilo za vse. Najprej se je postreglo pašto, nato še meso in zelenjavo, pa tudi sladico na koncu. Ljudje so bili zelo zadovoljni, tudi vreme je bilo naklonjeno. Pogovarjali so se, igrali karte, otroci so se potikali po igralih in preživeli dan v prijetnem vzdušju.

Kvartanje na pikniku
FOTOGRAFIJA pc

Vzporedno z dogajanjem je potekala tudi loterija, ki jo je tokrat, v spomin na preminulega Zvonkota, izvedel mladinski krožek s številnimi malimi nagradami.

ZGODBA SVETEGA FLORIJANA

Ilustrirala Lara Proderutti

Florijan se je
rodil v
3. stoletju
v današnji

Avstriji. Bil je krščen in krščansko
Vzgojen.

Kmalu je postal
častnik rimske vojske. Služil je kot vodja
pisarne cesarjevega namestnika.

V času Dioklecijanovega preganjanja
so v njegovem mestu zaprli v ječo
40 kristjanov.

Toda ujeli so še njega in ga
privedli pod cesarjevega
namestnika Akvilina.

POMAGAL
JIM BOM
ZBEŽATI!

DARUJ RIMSKIM
BOGOVOM IN REŠIL SI
BOŠ ŽIVLJENJE!

MOJ BOG
JE SAMO EDEN...

MOJ BOG, TVOJA ROKA ME
VARUJE IN PODPIRA. ZATE SE
ŽELIM BOJEVATI IN
DAROVATI ŽIVLJENJE.

CESARJU SEM POKOREN
V VSEM, V ČEMER ME
VEŽE MOJA VOJAŠKA
DOLŽNOST.

HAHAHAHA, KAJ BLEBETAŠ?
IZPOLNI POVELJE IN REŠI
SI ŽIVLJENJE...

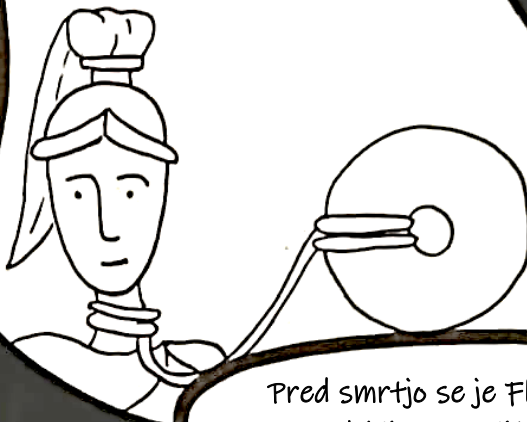
CESAR IMA LAHKO
OBLAST NAD MOJIM
TELESOM, NIČ PA NE
MORE MOJI DUŠI.

MUČITE GA IN
USMRTITE!!!

NE BOJIM SE TVOJIH MUK.
SVOJE ŽIVLJENJE BOM
DAROVAL GOSPODU.

Florijana so peljali na most in mu okoli vratu
zavezali težak mlinski kamen, da bi
utonil v reki.

Pred smrtjo se je Florijan še
zadnjič priporočil Bogu.

Legenda pravi, da so
se takrat vojaki
ustrašili in nihče ga
ni želel poriniti z
mosta.

JAZ NE

VRZI GA TI...

JAZ TUDI
NE

Sveti Florijan
goduje 4. maja.

Potem pa ga je neki pogan le
porinil z mosta v reko, toda je
v trenutku oslepel.

Florijan je
postal
zaveznik
gasilcev in
priprošnjik
proti ognju,
požarom in
poplavam.

Za svojega zaveznika in priprošnjika
si ga je izvolila tudi naša vas
Števerjan, ki po njem nosi ime.

MLAJ TUDI LETOS KRASIL PLAC

Lapo Farolfi

Tudi letos smo v Števerjanu obnovili običaj postavitve mlaja. Kot po tradiciji smo števerjanska mladina na prvomajski predvečer presekali, obdelali in zavzdignili mlaj, ki ponosno stoji na placu. K sreči se je pri nas vse lepo in brez težav izteklo, z razliko od nekaterih drugih zamejskih vasi. Razširila se je namreč vest, ki je skvarila praznično prvomajsko vzdušje, o nesrečah, ki sta se dogodili v Podgori in Štandrežu.

Postopek postavitve mlaja se začel mnogo časa pred velikim večerom, ko obeležimo prvomajsko slavo. V prvih tednih meseca aprila smo se števerjanski fantje odpravili v domače gozdove zato, da bi izbrali najvišje in najlepše drevo, ki raste v števerjanskih gozdovih. Prehodili in ogledali smo si gozdove na Velikem in Malem Kovačevem. Kot vsakič je bila izbira dolga in zahtevna, saj je bilo več dobrih kandidatov. Ob koncu pa smo se odločili za hrast, ki je stal zraven bele ceste. Že spet smo za bodoča leta prepustili znameniti *štikadent*, visoka akacija vitkega debla, ki raste v precej nedostopni točki - komaj ob potoku, globoko v grapi. To drevo bo Števerjanu v velik ponos, ko bo v mlaj preoblikovano, saj presega višino tridesetih metrov.

Spet smo se mladina zbrali na jutro sobote 30. aprila, ko smo šli v gozdove na Kalvarijo po beli list in bršljan, ki je za pletenje venca

potreben. Pravi dogodek postavitve mlaja pa se je pričel še istega dne, zvečer, ko smo se Števerjanci sestali v Borovcih in se lotili pledenja venca. Vsak prisotni je imel svojo nalogo: nekateri so sestavljali šopke, nekateri držali ogrodje venca, nekateri pekli meso na žaru, nekateri koordinirali dela in nekateri

poskrbeli za to, da bi nabavljene pijače ne bilo odveč. Tako smo veselo delali, jedli in klepetali dokler ni bil venec sestavljen v celoti in se opolnoči torej odpravili v gozd po mlaj. Odprava je bila prava procesija: za traktorjema se je v temi nabrala vrsta avtomobilov. Ko smo dospeli na določeni kraj in pokazali na izbrani hrast, se je naglo vnela debata o tem, v katero smer posekati drevo. Končna odločitev se je izkazala za ne ravno najbolj posrečeno, saj je drevo padlo ravno v točko, kjer se je sosednje drevo razdvojilo. Naš dvajset meterski drev je torej visel sredi gozda in še traktor ga ni mogel izvleči iz te nerodne pozicije. Tedaj je na pomoč pristopil spretni domačin, ki je z motorko zgladil vrinjeni

del drevesa. Zgladil pa je les do take mere, da se je, komaj smo drevo s traktorjem izvlekli na potko, na pol prelomil. Tedaj so se vsi modrijani zbrali okoli težavnostne točke in predlagali svojo rešitev: nekdo je predlagal, da bi točko skupaj sklenili s par vijaki; drugi so predlagali to, da bi drevo v tisti točki kar odžagali. Izbir pa ni bilo treba jemati, saj se je hrast, komaj smo ga pripeljali do placa, v tisti točki sam prelomil. Na tak način smo se morali odreči dobrim trem metrom višine drevesa. K sreči pa je bil beli list precej visok in je torej prikrikl pomanjkljivost hrasta. Nakar smo nastavili stojala in se lotili sestavljanja pravega mlaja: dostavili smo hrastu beli list, postavili venec. Podvig ni nikakor bil zahteven ali nevaren, saj so nam v pomoč bile traktorjeve vile. Tako smo Števerjanci malo pred štero uro prvomajskega jutra povzdignili mlaj na števerjanskem placu. Tačas, ko smo mladeniči v gozdu sekali hrast, so nam dekleta pripravila kaj za pod zob. Tako smo vsi skupaj nazdravili na uspeh ob žlahtni kapljici in krožniku pašte, ki je po vsem naporu prav teknila. Nazadnje smo se vsi skupaj poslovili ob pozni uri. Naslednjega jutra pa smo se najpogumnejši zbrali na placu, po kratkem spancu, ob deseti uri za pripravljanje vsega potrebnega za birmansko slavo.

SVETA BIRMA V ŠTEVERJANU

Valentina Ferligoi

V nedeljo, 1. maja, je po dolgem pričakovanju pristopilo k Svetemu Duhu trinajst birmancev: Alice, Vanessa, Anja, Clarissa, Eva, Alyssa, Franc, Loris, Nicholas, Nikolaj, Martin, Erik in Veronika. Priprave na birmo so prekinile zdravstvene izredne razmere, zaradi česar so letošnji birmanci prejeli zakrament eno leto kasneje.

V petek, 29. aprila, so starši in birmanci pripravili kolono iz bršljana, s katero so okrasili vhodna vrata cerkve. Kmalu za tem pa so se birmanci, starši in botri srečali z goriškim g. nadškofom Carlom R. M. Redaellijem. Posebej je nagovoril birmance in jih vprašal, ali so pripravljeni za sveto birmo in kaj so se naučili pri nauku. Vsakega je vprašal tudi, naj pomisli na enega izmed talentov, ki jih ima ter je povedal, kaj lahko naredi Sveti Duh s temi talenti. Sledila je skupinska spoved za vse prisotne, kjer smo se vsi lahko duhovno pripravili na pomemben dogodek svete birme.

Prišla je nedelja in birmanci so vznemirjeno, a veselo pričakovali potrditev Svetega Duha. Vreme je bilo oblačno, pokukalo pa je tudi sonce, tako da smo lahko obhajali sveto mašo na "placu" pred cerkvijo. Pevski zbor je zapel prve note in sveta maša se je začela. Birmanci so pri obredu sodelovali tudi z branjem beril, prošenj in zahval.

Nedeljski evangelij (Janez 21, 1-19) je oznanjal dogodek, ko se je Jezus prikazal sedmim učencem pri jezeru in ko je potem spraševal Simona, ali ga ljubi. Sporočilo, ki ga

je g. nadškof namenil birmancem v pridigi, se je skrivalo predvsem v tem zadnjem vprašanju "Ali me ljubiš?". Ali zares ljubimo Boga? Ali mu resnično zaupamo? Evangelij se nato zaključí s stavkom: "Hodi za menoj!". Ta je poziv, ki ga Jezus naslavlja vsakemu izmed nas, skupaj z željo zaupanja in ljubezni do Boga, do sebe in do svojega bližnjega.

Nato je sledil trenutek obreda za prejem Svetega Duha. Birmanci so se postavili v vrsto, botri pa so jim stali pri strani in držali roko na rami, saj so kot stebri za podporo in pomoč v verski in življenjski poti. Birmanci so prejeli Svetega Duha.

Na koncu svete maše je bil čas za zahvale: g. župniku Marjanu, g. nadškofu, mešanemu pevskeemu zboru in vsem, ki so pomagali pri izvedbi nepozabnega, globokega in čudovitega trenutka.

Čisto jasno se spominjam na svojo sveto birmo, ko sem pri trinajstih letih prejela Svetega Duha. Bil je čudovit in močan

trenutek. Vprašanje, ki je spremljalo mene, in je spremljalo tudi današnje birmance med pripravo na zakrament, je "Ali sem na svojem mestu?". Bistveno vprašanje, navidezno zelo enostavno, v resnici pa je lahko zelo globoko in zahtevno.

Iz srca želim vsem birmancem, da bi vsak izmed njih dobil svoje mesto, svojo pot, da bi lahko vsak odkril in gojil svoje čudovite talente z Božjo pomočjo, vedno v medsebojni ljubezni in da bi se tako lahko uresničil kot kristjan in kot človek.

MEJA NA PLATNU

Kulturni večer s projekcijo dveh filmov

Miha Kovic

V nedeljo, 13. marca, ob 18. uri se je v veliki dvorani prosvetnega društva F.B. Sedej odvijal kulturni večer, ki je temeljil na projekciji dveh filmov: kratkega filma *Stoj!*, v režiji Giulia De Paolisa, in dokumentarnega zapisa *GO-VID-Ko vidiš spet mejo – Quando riappare il confine*, katerega režijo podpisujeta Sara Terpin in Carlo Ghio. Prvi, kratkometražec, obuja spomine režiserjeve stare mame, ki se je leta 1947, ravno ko je v goriško pokrajino ostro zarezala novonastala meja med Italijo in Jugoslavijo, zaljubila. Babica je bila Slovenka iz predmestja Gorice, ded pa karabinjer iz Rima, ki je služboval v tem mestu ob Soči. Bistvo zgodbe je vabilo k preseganju meja in pregrad, tudi mentalnih, ki bi lahko ovirale neprecenljive izkušnje, ki nam vtrejo pot v bodoče življenje. Posebnost tega filma se skriva tudi v formatu, saj je posnet na 16 mm trak z uporabo objektivov, s katerimi so v

Scena iz dokumentarca *GO-VID-Ko vidiš spet mejo – Quando riappare il confine*

FOTOGRAFIJA iz YouTube kanala SLOvely

povojnem obdobju snemali filmske obzornike.

GO-VID-Ko vidiš spet mejo – Quando riappare il confine je dokumentarni zapis preteklega obdobja, ki je bistveno zaznamovalo življenje marsikaterega posameznika. Film beleži vzdušje obmejnega prostora v času pandemije Covida-19, ko je bila ponovno vzpostavljena meja med Italijo in Slovenijo. Avtorja kratkega dokumentarca sta Sara Terpin in Carlo Ghio, ki urejata portal www.slovely.eu in več naslovov na družbenih omrežjih, s katerimi italijanski in mednarodni publiki predstavljata

slovenske kulturne in turistične znamenitosti. Njuni prispevki za SLOvely.eu temeljijo na delu na terenu in raziskovanju skritih kotičkov Slovenije, kar pa je bilo v času karantene onemogočeno. Zamislila sta si torej, da bi se posvetila dokumentiranju življenja vzdolž meje, ki je od marca do junija 2020 ponovno razdelila Gorico in Novo Gorico, pa tudi ostale obmejne kraje. Film je bil predstavljen lani v tekmovalnem programu Festivala slovenskega filma v Ljubljani in Festivala K3 v Beljaku, pa tudi predvajan po italijanskem državnem TV kanalu RAI3.

GO-VID želi biti dokument časa, pristno pričevanje skozi različne poglede in glasove o nenavadnem obdobju, ki je globoko zarezalo v življenje ljudi ob meji.

Režiser Giulio De Paolis na dogodku v Števerjanu

FOTOGRAFIJA pc

NA KRILIH POGUMA

Nečak Simon

Zaljubljena v letala in pilote, Marko Malec in Borut Podgoršek sta napisala knjigo, v kateri predstavljata devet slovenskih pilotov, ki so tako ali drugače leteli med drugo svetovno vojno in tudi potem. Med njimi sta tudi pilota iz zamejstva, in sicer Pavel Kavčič, katerega hči še živi v Trstu, in Mirko Komjanc z Mocverja.

Mirko je ljudsko šolo obiskoval v Števerjanu, nato se je vpisal na triletno strokovno šolo v Gorici. Da ne bi preveč bremenil domače bilance, si je med pešpotjo nastavljal pasti za krte, katere je izkožil, pripravil in jih nato prodal. S tem si je sam plačeval stroške za šolanje. Šolanje je nadaljeval na industrijskem tehničnem zavodu v Trstu. Po končanem študiju je tudi nekaj časa poučeval v Idriji, a ljubezen do letenja ga ni nikoli zapustila. Tako ga je pot peljala na letalsko akademijo po raznih italijanskih mestih, dokler je postal podporočnik. Nato je bil poklican k vojakom in poslan v Afriko. Kot pravita pisca, ki sta vso zadevo preiskala, je bil Mirko izvrsten pilot. Med raznimi letalskimi akcijami je sestrelil več angleških bombnikov. Zelo lepo je v knjigi opisana zgodba, kako je Mirko sestrelil letalo, ranjen pilot pa se je srečno rešil. Naslednji dan ga je Mirko obiskal v bolnici in mu nesel tudi nekaj sadja. 2. maja 1941 pa je med vzletom v gosti megli zadel v drog ob letališču. Ta nesreča je bila zanj usodna. Pokopan je v Adis Abebi, v skupni italijanski grobnici. Bil je odlikovan in si prislužil dve srebrni medalji. Tretjo srebrno medaljo pa so meseca maja leta 1966 na Travniku v Gorici med svečanostjo podelili mami Ani za vojaško hrabrost.

Mirko je večkrat in rad pisal domov, posebno mami. Nikoli ni pozabil na prijatelje in sosede. Shranjenih je nešteto njegovih dokumentov od šolskih spričeval, pisem in fotografij. Nekatere so tudi objavljene v knjigi, ki podrobneje opisuje vse vojaške in tudi druge vrline, ki jih je mlad slovenski pilot iz Števerjana dosegel v svojem kratkem življenju.

Naslovnica knjige
FOTOGRAFIJA iz spletne strani
parkvojaskeszgodovine.s

ODKRITJE SPOMENIKA PADLIM ŠTEVERJANCEM V PRVI SVETOVNI VOJNI

Mitja Juren

Na otvoritvi spomenika – iz leve proti desni Filippo Formentini, Mitja Juren, Franca Padovan, Martina Valentinčič in Marjan Drufovka

Vsi ali skoraj vsi vemo, da so se med prvo svetovno vojno tudi v Brdih odvijale krvave bitke. Dovolj je, da se povzpnete iz Gorice, prečkate reko Sočo in greste mimo Pevme in Oslavja. Naleteli boste na kraje, ki nas neposredno popeljejo nazaj v tiste oddaljene bitke: Tre Buchi, Lenzuolo Bianco, Dosso del Bosniaco, la Madonnina. To so vsa vojna imena, ki so jih ti kraji dobili med majem 1915 in avgustom leta 1916.

Ob koncu vojne je Italija te kraje posejala z nešteti

spomeniki in obeležji v spomin na velike bitke, ki so se tu odvijale. Najbolj

veličastno med njimi je bilo postavljeno na koti 153, ki je postalo kostnica na Oslavju, v kateri leži 57.201 trupel italijanskih vojakov, od tega 20.761 znanih in 36.440 neznanih, ter zraven italijanskih 539 avstro-ogrskih vojakov, od tega 138 znanih in 401 neznanih. Vsa ta obeležja in pomniki so dobro vidni, čeprav so nekateri med njimi popolnoma zapuščeni, kot je spomenik na koti 172, poznan kot obelisk pri pokopališču štirih generalov.

To je znana zgodovina, čeprav je pogosto potisnjena na rob tako imenovane velike zgodovine. Obstaja pa še ena, skoraj povsem pozabljena zgodba, ki nas popelje nazaj v leto 1914. V čas, ko te vasi še niso postale vojaške tarče in še niso bile v epicentru velikih bitk. Dejansko se je evropski konflikt prikazal na območju Gorice, saj je nasilno vdrl tudi v domove prebivalcev Števerjana in okolice. Bil je vroč junijski dan, ko je habsburško cesarstvo vpoklicalo v orožje sto mož iz Števerjana. Oblečeni v uniforme "hechgrau" so odšli na oddaljene fronte v Srbijo in Galicijo. Štiriindvajset mladih mož, in morda še kdo več, se ni nikoli vrnilo domov in bili so pokopani na bojiščih širom po Evropi.

Žandarji so potrkali na hišna vrata družin teh vojakov in jim izročili pismo s črnimi robovi, ki jim ga ni

bilo treba niti odpreti, saj so vsi dobro vedeli, kaj piše v njem: "vaš sin je junaško padel na fronti v boju za cesarja Franca Jožefa". V domove brez gospodarjev je vdrl občutek tragedije. Poleg tega so bili žalujoči očetje, matere, žene in otroci toliko bolj prizadeti, saj niso imeli kam položiti rož v spomin na svoje padle svojce.

To je trajalo več kot 100 let, zdaj pa se zahvaljujoč občini Števerjan in gospodu Filippu Formentiniju, ki je opravil dragoceno in obsežno raziskavo v različnih arhivih v Avstriji in drugod, ni več tako. Podrobna raziskava je iz pozabe obudila imena mož in pešakov, ki so odšli iz Števerjana in ki jih je velika zgodovina posrkala vase. Danes so na tem spomeniku, na tej piramidi, ki spominja na druge podobne pomnike, ki jih je Avstro-Ogrska postavila na bojiščih že leta 1917, vklesana imena 24 padlih vojakov avstro-ogrske cesarske vojske med letoma 1914 in 1918. Tako se jih bomo za vedno spominjali in jih rešili pozabe, v katero so bili predolgo potisnjeni.

Števerjan, 22 marca 2022

Na otvoritvi spomenika – iz leve proti desni Lojze Hlede, Martina Valentinčič, Franca Padovan, Marjan Drufovka, Bruno Hlede in lastnik podjetja Marangon Marmi

VESTI IZ ŠTEVERJANSKE OBČINSKE HIŠE

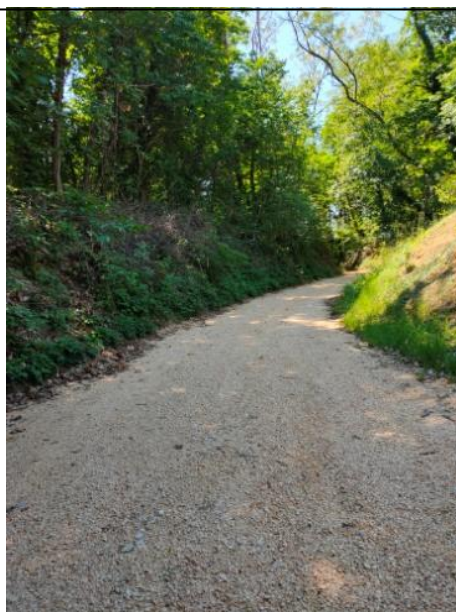
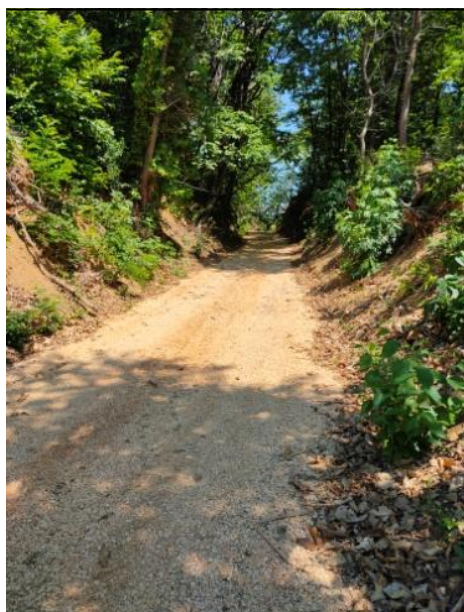
Marjan Drufovka

PREJELI SMO DVE RABLJENI VOZILI

Dežela FJK je brezplačno odstopila dve rabljeni vozili občini Števerjan: Fiat Panda 4x4 letnik 2000 in Toyota pick up letnik 1995. Res je, da sta vozili stari, a sta v zelo dobrem stanju.

IZREDNA VZDRŽEVALNA DELA NA OBČINSKIH CESTAH

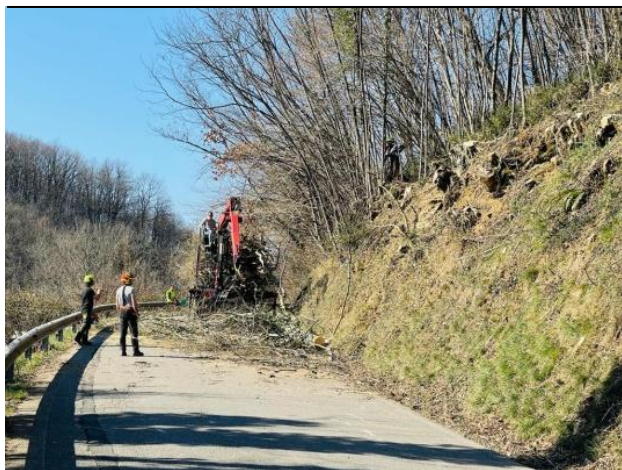
Urejena je bila makadamska pot, ki pelje proti Gradiščuti.

SANACIJA PLAZU OB OBČINSKI HIŠI

Civilna zaščita je meseca januarja 2022 sanirala plaz na občinski cesti, ki pelje mimo občinske hiše do Sovence.

ODSTRANITEV DREVES OB CESTI NA OBČINSKEM TERITORIJU

Meseca marca 2022 je v Števerjanu prvič stekla sanacija in obnova neobdelanih zemljišč v zasebni lasti ob robu ceste (D.Z. št. 10/2010).

KONSOLIDACIJA ZEMELJSKEGA PLAZU NA VALERIŠČU

S strani Centralne direktije za okolje in energijo smo prejeli 200.000,00 evrov za konsolidacijo zemeljskega plazu PAI 0310191100 (deželni spisek PAI – Piano assetto idrogeologico – Načrt za hidrogeološko ravnovesje). Dela se bodo predvidoma začela v mesecu juniju.

DELOVANJE DRAMSKE DRUŽINE

Jakob Leopoli

Z dramsko družino smo se tudi letos udeležili gledališke tržnice, ki jo je v Slovenj Gradcu 28. 05. 2022 priredil Deželni koroški teater. Svojih produkcij letos na njej nismo ponujali, saj trenutno šele snujemo novo igro, *Ime* pa smo ostalim amaterskim gledališčem že predstavili leta 2020.

Kot ste mogoče že brali v prejšnjih izdajah Števerjanskega vestnika, se je dramska družina v času koronavirusne pandemije spoprijela z izzivom priprave radijske igre. Dramsko besedilo Ivana Cankarja *Pohujšanje v dolini Šentflorjanski* je priredila in režirala Patrizia Jurinčič Finžgar.

Dacarja, Marinka Černic je bila ekspeditorica, Simon Komjanc je posodil glas učitelju Šviligoju, Sara Miklus je bila štacunarka, Martin Komjanc cerkovnik, Nikolaj Pintar pa Zlodej.

Poseben pečat igri daje glasba: za priredbe znanih rokerskih popevk je s harmoniko poskrbel Manuel Figheli. Svetovalec za govor je bil Jan Leopoli, tehnični vodja pa Janez Terpin.

Po tem, ko so igralci na večeru v Sedejevi dvorani predpremierno prisluhnili radijski igri, je ta premiero doživela na Radiu Trsta A 2. aprila ob 18.00.

O radijski igri je režiserka tako napisala:

Lotiti se Cankarja je vselej ambiciozna poteza. Po mojih igralskih izkušnjah pa se v njegovih zgodbah in v replikah njegovih likov ne skriva zgolj prodorna politična misel ali kritika družbi, po čemer je znan; v njem je tudi mnogo lahkode in humorja, mnogo zabavnega in smešnega, obilo materiala, ki je lahko ustvarjalcem predstave v čisti užitek. In užitek je gotovo glavna namera in gonilna sila ljubiteljskih gledaliških skupin. Nekatere pa so daleč naokoli znane tudi po svojih ambicioznih potezah. Taka je gotovo dramska družina Sedej, ki je "odprte glave" in z navdušenjem sprejela moj predlog, ki je bil sprva le šala: zakaj ne bi v "Šentflorjanu" na oder postavili Pohujšanje v dolini Šentflorjanski? Zanje je nastala priredba, ki raziskuje zakonitosti maloštevilnih skupnosti (kot je na primer vaška) in življenjskost (sicer farsičnih) likov, ki jih pretrese najbolj znan škandal v slovenski literaturi.

Patrizia Jurinčič Finžgar

Igralci dramske družine med snemanjem radijske igre

FOTOGRAFIJA iz arhiva društva Sedej

Pri njej so sodelovali Tadej Lukman v vlogi Petra, Stefania Beretta v vlogi Jacinte, Jakob Leopoli je bil župan, županja pa Ilaria Bergnach, Matej Pintar je odigral vlogo

Pri Javnem skladu Republike Slovenije za kulturne dejavnosti kulturne dejavnosti so za našo igro izvedeli iz časopisja. Presenečeni

smo bili, ko so z nami stopili v stik in nas povabili, naj igro, pa čeprav je samo radijska, prijavimo na Linhartovo srečanje. Pohujšanje si je po mnenju strokovne spremljevalke, gospe Ane Ruter, zaslužilo posebno priznanje. Svečana podelitev nagrad Linhartovega srečanja – srečanja gledaliških skupin Severne Primorske 2022 je nato potekala v nedeljo, 8. maja 2022, v Slovenskem narodnem gledališču v Novi Gorici.

Pohujšanje v dolini Šentflorjanski je bila tudi prva predstava po dolgem času, v kateri ni

nastopil Zvonko Simčič. Eden naših najbolj priljubljenih članov nas je zapustil le nekaj časa pred radijsko premiero *Pohujšanja*. Skupno je Zvonko nastopil v treh predstavah naše dramske družine, in sicer v Umoru v vili Roung, Aulularii in Imenu. Z vsemi tremi predstavami smo prišli v finale Linhartovega srečanja v Postojni. Z Umorem smo tudi zmagali.

Pogrešali ga bomo v naslednjih predstavah, a tudi na vajah in sejah, pogrešali bomo njegovo družbo in dobrosrčnost. Zbogom, Zvonko!

DELOVANJE OTROŠKEGA PEVSKEGA ZBORA

Martina Hlede

Širitev pandemije v zimskih mesecih nam je spet onemogočila redno delovanje otroškega zbora, vendar smo v mesecu marcu, ko so se razmere nekoliko izboljšale, ponovno začeli z aktivnimi pevskimi vajami. Pred sabo nismo imeli posebnega načrta, imeli pa smo veliko dobre volje, da bi spet prepevali.

Kaj kmalu pa se je nabralo kar nekaj dogodkov.

Sodelovanje na večeru ob predstavitvi notne zbirke Lojzeta Hledeta, obeležitev 70-letnice mešanega pevskega zbora, Mala Cecilijanka in Prvo sveto obhajilo nam dajejo zagon in kar nekaj truda, saj vsak dogodek zahteva svoj program in to v manj kot mesecu dni! Mali pevci pa se takih izzivov ne bojijo, redno in pridno obiskujejo pevske vaje in prepričani smo, da bodo zagotovo na vsakem nastopu želi uspeh.

Otroci nastopili na predstavitvi pesmarice s polko *Najlepše je doma*
FOTOGRAFIJA iz YouTube posnetka Večer v Števerjanu

KAKO JE ŽIVETI DANES – INTERVJUJI Z MLADIMI ŠTEVERJANCİ

Intervju: Mosè Komjanc

Ime in priimek: Alan Stekar

Bivališče: Jazbine 26

Vaško ime družine: Štverjančevi

Letnik: 2005

Horoskop: tehcnica

Najljubša hrana: lazanja

Najljubša pijača: voda s cedevito

*Študij: 3 razred znanstvenega liceja
Paolo Diacono v Čedadu*

Hobiji: branje, kolesarjenje

*Šport: trenutno ne treniram
nobenega športa, sem pa igral 5 let
košarko*

Si zadovoljen z izbiro višje šole?

Ja, z izbiro višje šole sem zadovoljen. Na začetku sem se bal, kako bo z italijanščino, ampak sem se uspel hitro vključiti v nov ambient. S sošolci zelo lepo sodelujemo in se vidimo tudi v prostem času. Med tednom živim v dijaškem domu, kjer sem spoznal tudi veliko prijateljev iz Argentine, ki so na izmenjavi na moji šoli.

Bi nadaljeval s študijem?

Ja, nameravam nadaljevati s študijem. Zelo mi je všeč statistika, zato bi rad študiral to področje.

Kaj delaš v prostem času?

V prostem času igram košarko. Ko se vračam domov, grem večkrat tudi kolesarit z očetom na kakšen bližnji ali oddaljen vrh.

Katere so tvoje največje sanje?

Kot vsi sanjam tudi jaz, katere so danes moje največje sanje bom povedal čez nekaj let v novem intervjuju z Vestnikom, ko se mi bodo, upajmo, morda uresničile.

Hvala Alan za pogovor. Koga izbereš za naslednjega intervjuvanca?

Manuela Simčiča

VZEMI SI ČAS, DA SPOZNAŠ, KDO SI

Izobraževalni projekt z naslovom VZEMI SI ČAS, DA SPOZNAŠ, KDO SI želi mladim generacijam predstaviti zgodovino Primorske v obdobju med obema vojnama s pomočjo literarnih del slovenskih pisateljev in pesnikov, ki so preživeli to zgodovinsko obdobje in v svojih spisih dojemali različne vidike tedanjega časa. Zgodovina nekega prostora ni sestavljena samo iz dogodkov, ki so se zgodili in ki so pravilno zbrani v zgodovinskih knjigah. Zgodovino ozemlja sestavljajo tudi ljudje, ki živijo v določenem zgodovinskem trenutku, občutki, ki jih čutijo, dejanja, ki iz tega izhajajo, vrednote, ki jih animirajo. To so vrednote svobode, enakosti, poguma, zavedanja lastne identitete, svobode, pomešane z občutki strahu, bolečine, obupa, ki izhajajo iz poveljnih razmer. Vrednote, ki se jih ne naučimo iz učbenikov, a pri ljudeh dozorevajo počasi, s časom, kot lahko razberemo iz zgodb protagonistov dogodkov, ki jih pripovedujejo izbrana dela. S tem projektom želimo razkriti te vrednote, da bodo mlajše generacije razumele razloge za dejanja, ki so pretresla slovenski narod v času druge svetovne vojne, in globok pomen vrednot, ki so navdihovale mlade upornike in ki so še vedno aktualne.

Iz teh del, katerih seznam ni izčrpen, izhajajo vrednote svobode, enakosti, poguma, zavedanja lastne identitete, svobode, pomešane z občutki strahu,

bolečine, obupa, ki izhajajo iz poveljnih razmer. Vrednote, ki se jih ne naučimo iz učbenikov, a pri ljudeh dozorevajo počasi, s časom, kot lahko razberemo iz zgodb protagonistov dogodkov, ki jih pripovedujejo izbrana dela. S tem projektom želimo razkriti te vrednote, da bodo mlajše generacije razumele razloge za ta dejanja in globok pomen vrednot, ki so še vedno aktualne.

Kaj je nastalo v tem projektu?

ILUSTRIRANA KNJIGA GOSENICA za osnovnošolce: učenci osnovne šole Prežihov Voranc iz Doberdoba, ki so sodelovali pri projektu, so prisluhnili pripovedi Gosenica. Branje besedil bo spremljal zgodovinski pregled obdobja, ki nas zanima. Cilj je bil ta, otroci razumejo zgodovinski kontekst, predvsem pa razloge, na katerih temeljijo odločitve, ki so privedle do pojava vrednot, kot so svoboda, identiteta in pogum. Nato bodo izdelali risbe, ki so ponazorile ilustrirano knjigo. To so storili pod mentorstvom likovnega izvedenca Štefana Turka.

Učenci 1. in 2. razreda srednje šole iz Doberdoba so analizirali zgodbo Ogorek Cirila Kosmača in nekaj odlomkov iz romanov Borisa Pahorja, Kres v pristanu, Grmada, Na sipini, katerih vodnik so represije fašističnega obdobja. Tudi v tem primeru je bil opredeljen zgodovinski trenutek, na katerega se izbrana dela nanašajo. Dijaki so nato imeli priložnost spoznati osnove za grafično ustvarjanje stripov.

Na podlagi informacij in zgodb so dejansko ustvarili strip.

Likovne delavnice je spremljal Kinoatelje, ki je posnel tudi kratek video z zgodbo, na katerih risbe temeljijo.

Gledališka predstava TONČEK je bil zaključni trenutek celotnega projekta, Člani gledališke skupine Oder mladih kulturnega društva Briški grič so z igralskimi, pevskimi in plesnimi utrinki uprizorili zgodbo, ki je doživela krstni nastop v nedeljo, 20. marca 2022. Nadobudna narava fantiča Tončka spravi v marsikatero zagato; pri pouku se pogovarja in to celo v slovenščini, čeprav je prepovedano, domov se ne vrača pravočasno, pred materjo skriva učiteljevo jezo in še in še. Kako mu bo uspelo pobegniti pred kaznijo? Tonček bi se najraje iz Gorice vrnil v Sušje, k sorodnikom, kjer je bila svoboda, prostrana narava in dogodivščine za vsakim vogalom. Adaptacijo besedila in režijo je podpisala Kristina Mihelj. V igri so nastopili tudi mali člani otroškega zbora Briški slavčki ter pevke Vokalne skupine Briške trcinke pod vodstvom Mojce Cej. Za glasbene utrinke v igri je poskrbel Peter Kastrin, tehnično pomoč pa je zagotovila Zadruga Maja.

Partnerji projekta so bili kulturno društvo Oton Župančič, Kinoatelje, Slovenska kulturno gospodarska zveza, Zadruga Maja in Večstopenjska šola Doberdob.

POLAGANJE VENCEV

Državni praznik ob dnevu osvoboditve Italije izpod nacifašizma smo obeležili s polaganjem vencev k spomeniku na placu v Števerjanu in na Jazbinah. V svojem kratkem nagovoru je predsednik društva Joško Terpin

opozoril, da je 25. april dan zmage vseh, ki niso povesili glave, ampak so odločno rekli NE: zmaga antifašistov, ki so se preko dvajset let upirali Mussolinijevemu fašističnemu režimu, zmaga partizanov različnih političnih prepričanj, ki so se združili, da bi vzpostavili zopet mir in svobodo.

25. april ni samo dan hvaležnega spominjanja, ampak predvsem praznik. Praznik svobode, demokracije in človeškega ljudstva. Dan, ko želimo spomniti svet, da je bilo tudi ogromno ljudi, ki se ni strinjalo s fašizmom, ogromno ljudi, ki je žrtvovalo svoja življenja in brez katerih danes ne bi bili tukaj.

Ob branju poezije, ki jo je podala Jana Štekar, je nastopila vokalna skupina Briške trcinke.

PRVOMAJSKO SLAVJE

Muhasto vreme z rosenjem in nadležnim vetrom je okrnilo prvomajsko praznovanje, ki smo ga po dveh letih ponovno priredili na sedežu društva na Bukovju. V vsakem primeru se je na prireditvenem prostoru nabralo kar lepo število ljudi, kar dokazuje, da jim je pri srcu prvi maj in vse tisto, kar praznik predstavlja. V jutranjih urah je bil na sporedu pohod, ki se ga je udeležilo štirideset privržencev takih rekreacijskih prireditev. Pot po briških gričih je bila dolga kakih 17 kilometrov in je od Bukovja šla po Grojni na Kalvarijo do kleti Damijana Podveršiča, ki je pohodnikom razkazal klet in dalokusiti svoje vino. V drugem delu pohoda so se udeleženci ustavili pri agriturizmu Kovač na Jazbinah, šli mimo Gradišcute in se povzpeli zopet do Bukovja.

V popoldanskem delu programa, ki je

zaradi dežja potekal v dvorani, je nastopil pevski zbor Kombinat, ki ga vodi Mateja Mauri. Ob spremljavi tria glasbenikov se je predstavil z zelo pestrim programom mednarodnih napevov, ki veljajo za pesmi upora in protivojnemu hujkaštvu. Partizanske pesmi in pesmi, ki so nastale iz socialnih stisk, so zadonele v slovenščini, angleščini, italijanščini in španščini.

Kulturni program je uvedel nagovor Gorazda Humarja, predsednika društva TIGR Primorske. Navzoči so bili tudi ugledni gostje: senatorka Tatjana Rojc, števerjanska županja Franca Padovan in odbornica za kulturo Martina Valentinčič, predsednica SKGZ Ksenija Dobrila ter Marino Marsič, pokrajinski predsednik krovne organizacije, ter Laura Fasiolo.

KONCERT REVIJE PRIMORSKA POJE

V petek, 20. maja, je kulturno društvo Briški grič gostilo koncert revije Primorska poje. Nastopilo je šest zborov, in sicer združena MoPZ Tabor Opčine in MoVS Stane Malič Opčine, ki jih vodi David Žerjal, Ženski pevski zbor Ajda iz Umaga pod vodstvom Vesne Car, mešani pevski zbor Sežana z dirigentko Andrejo Tomažič Hrvatini, Vokalna skupina Grlica, ki jo vodi Katarina Kodele Zadnikar ter komorni zbor Musica Viva iz Tolmina pod vodstvom Erike Bizjak. Kot zadnji je nastopil mladinski zbor Emil Komel z

dirigentom Davidom Bandljem. Kot je za priljubljeno pevsko revijo značilno, se je pevsko vzdušje nadaljevalo tudi po uradnem delu koncerta, ko so se pevci v prijetni družbi zadržali do poznih ur ob petju, plesu in zabavi.

POZDRAV POLETJU

Preden se popolnoma predamo poletju, ki že čaka pred vrati in ki prinaša svobodo in nepredvidljive dogodivščine, čas za prijatelje, morje in smeh, čas za vse kar se nam pozimi izmuzne med obilico šolskih obveznosti, smo v nedeljo, 22. maja, podarili šopek kulturnih točk, ki smo jih pripravljali med šolskim letom v sklopu pevskih, plesnih in gledaliških delavnic, ki so potekale ob sobotah dopoldne na sedežu društva. Najprej smo prisluhnili otroškemu pevskemu zboru Briški Slavčki, na kitaro je zaigral Alen Brisco, Tjaša in Jana pa sta nastopili na klavirju. Nato je nastopila gledališka skupina in uprizorila kratek prizor iz gledališke predstave Tonček. Sledil je nastop plesne skupine, ki jo vodi Anja Pertovt. S solo plesno točko je nastopila Angy. Mila in Lara pa sta se predstavili s pevsko solo točko. Nastopu vokalne skupine Briške trcinke je sledil še skupni pevski pozdrav z izletom v vsem dobro poznani film: Sreča na vrhovi, ki prav diši po poletju.

*Zlat je ta dan, steci z mano vanj,
stecimo v svet sanj: za vse prav za vse,
je prostor nekej, kjer trate še zelene.*

OSNOVNOŠOLCI PIŠEJO

SEM PRIJAZEN

SE OPROSTIMO

POSPRAVIMO
IGRAČE

MIRNO IN RAVNO
SEDIM NA STOLU

DVIGNEM ROKO IN VPRAŠAM ZA
BESEDO

VLJUDNO

POZDRAVIM

1. in 2. razred

DETEKTIV

Ugotovi kdo je krivec.

Nekega dne je bil košarkarski turnir. Udeležilo se ga je veliko otrok. Vsi udeleženci so nestrpno pričakovali priljubljeno maskoto Lipka. Naenkrat se je prikazal in vsi so bili veseli. Lipko je bil posebno vesel, bolj kot običajno. Po končanem turnirju je organizator spravljaj opremo, ki so jo uporabljali udeleženci. Ko je nesel žoge v skladišče, ki je bilo zaklenjeno, je našel Lipka. Ta mu je razložil, da ga je nekdo zaklenil in je čakal, da ga rešijo in bo lahko razveselil otroke. Organizator je razložil, da je bil nekdo oblečen v maskoto, zato odidejo do omare, kjer je spravljena navadno obleka. Tam najdejo odprta vrata omare in prazno polico. Hitro pokličejo detektiva in mu razložijo vse dogodke. Detektiv hitro pregleda sobo in izve, kdo je krivec in ga poišče. Krivec razloži, da je bil vedno ljubosumen na Lipka, saj ga imajo vsi radi in je hotel ga samo enkrat nadomestiti. Tako je potem vrnil obleko in se opravičil.

3. razred

ČUDEŽNI NAPOJ

Pripovedovala bom o pripravi in o uporabnosti čudežnega napoja.

Ime mi je Petra in s svojo sestro Sofijo sva čarovnici.

Bila je noč in jaz in Sofija sva šli k meni domov v palačo. V svoji sobi sem zagledala veliko knjigo z recepti za napoje. Vzkliknila sem: "Zakaj ne naredimo napoja?" Sofija je premislila in rekla: "Krasna ideja!!" Odprli sva knjigo in začeli iskati pravi napoj. Nato so se nama odprle oči: končno sva našli pravi napoj. Naslov je bil Čudežni napoj. Potrebovali sva: česnik, eno sončno kapljo, mrtvo ribo, eno našo las in olje. Ko je bila polnoč, sva dali napoj v steklenico. Nato sva popili kapljico napoja in sva se spremenili v sireni. Napoj je deloval pet ur. Ob prvem sončnem žarku sva se spet spremenili v čarovnici.

Petra, 4. razred

MOJ PES

Jaz in moja družina smo se odločili, da bomo izbrali novega psa.

Nekega dne me je mama prišla iskat v vrtec s psom. Bil sem zelo vesel in presenečen. Psičko smo imenovali Tačka, ker ima vse tačke bele. Ima rjavo, belo in črno dlako, težka pa je 40 kg. Tehta več kot jaz! Po značaju je zelo vesela. Ko se odpravimo na sprehod, začne skakati od veselja. Ko je bila majhna, je zelo rada grizla copate. Zelo sem vesel, da imamo takega psa in ga ne bi nikdar zamenjal.

Kristjan, 4. razred

SUPER PERO

Nekega dne po šoli je Ivan moral za domačo nalogo napisati spis. Imel je super pero. Super pero je dobil za rojstni dan, da bi pisal lepše. Pisalo je samo, lepo, dolgo, zanimivo in brez napak, zato ga je Ivan vzel iz peresnice in mu naročil, naj napiše spis namesto njega. Super pero se je odločilo, da bo pisalo o super peresu, ki piše zgodbo. Super pero je pisalo in pisalo.

Kar naenkrat je nehalo pisati. Ivan je hitro pritekel in z veliko žalostjo ugotovil, da nima več vložka za pero. Zato je moral pisati spis sam.

Aleksander, 4. razred

SREČANJE Z GOSPODOM VOGRIČEM

V petek, 18.2.2022 je prišel k nam v šolo gospod Florjan Vogrič. Pokazal nam je, kako plete koše.

Najprej nam je rekel, da preden začneš plesti koše, moraš nabrati beke. Nato jih olupiš in jih nekaj časa močiš. Povedal nam je tudi, da je lani nabral 1500 vej. Koše prepletaš tako, da zavijaš veje okoli glavne palice. Pletenje košev je njegov konjiček. Začel je, ko je imel 15 let. Medtem ko nam je razlagal, kako se plete koše, je tudi enega prepletel. Učil je svoje vnuke in nekega gospoda. Rekel nam je, da je zdaj ta gospod bolj priden kot on.

V približno dveh urah je končal koš. Rekel nam je, da je koš naš, ker smo ga povabili. Vsi smo mu nato zaploskali in on je bil zelo vesel. Meni in vsem je bil koš zelo všeč!

Angy, 4. razred

GOVOREČA PSIČKA

2. junija je psička Mimi s svojo družino šla na počitnice v čudežno deželo Ringaraja. Ko so prišli v stanovanje, je stanovanje začelo leteti, a nihče se ni zavedel. Psička Mimi in njena sestra psička Cici sta gledali televizijo in sta videli reklamo za bazen, ki je bil zelo velik in zelo lep. Takoj sta poklicali mamo in tatu. "Mama, tata pridita!" sta zakričali Mimi in Cici. Psica Mirjam, ki je bila mama in pes Mirko, ki je bil tata, sta stekla in videla reklamo. Rekla sta: "Wof, wof!", to pomeni gremo. Poklicali so, če je prostor v bazenu. Na srečo je bil. Ko so prišli, so vsi vzeli kopalko, le Cici je namesto kopalk imela čevapčič. Mimi je vzklila: "Kaj si vzela čevapčič namesto kopalk? Ti si nora!" Ko so se kopali v bazenu, so videli kralja Macikona. On je zamijavkal zelo neolikano, takole: "Miah", to pomeni stare mule! Mimi in Cici sta bili pre-se-ne-če-ni! Slišali sta, da je kralj Macikon zelo prijazen. Odločili sta se, da bosta postali detektivki. Mimi se bo imenovala ZZO pes, Cici pa CZ2 pes. Ko sta hoteli vzeti kompas, da bi prišli do palače Macikona, sta dobili samo banano. Mimi je razumela, da bosta morali pogledati na zemljevid, kje je palača. Ko sta prišli do palače, sta začeli tuhtati, kako bosta prišli noter. Cici je predlagala, da se lahko oblečeta v čevapčič. Mimi je rekla: "Sestrica, ti misliš samo na hrano!" Mimi je imela boljšo idejo. "Oblečeva se v kraljici!" je vzklila. Ko sta pozvonili na vrata, sta bili že dve lepi kraljici. Komaj ju je kralj Macikon zagledal, je takoj ukazal, naj odprejo vrata. Mimi in Cici sta v palači iskali informacije. Ko sta odšli iz palače, je bilo že pozno in sta stekli domov. Doma sta ugotovili, zakaj se je Macikon tako obnašal. Mami in tatu sta povedali, da se kralj Macikon boji psov. Ko je Macikon to izvedel, se je hitro oprčil in da bi bili vsi veseli je priredil zabavo.

Sofija, 4. razred

ČUDEŽNA ŽOGA

Nekoč sem imel žogo in kadar sem jo imel med nogami, je delala akrobacije, tudi če jih nisem znal delati.

Neko popoldne sem šel na travnik in delal akrobacije. Prišli so moji prijatelji in so se igrali z mano. Hoteli so žogo, ampak žoga je bila samo zame in če bi jo vzel nekdo drug, bi eksplodirala. Potem smo šli na malico. Ko smo se vrnili na dvorišče, smo šli skakat na trampolin. Kasneje sem spravil žogo. Prijatelji so vztrajali, da bi igrali nogomet. Tako so šli po skritem iskat žogo in ko so jo vzeli, je žoga eksplodirala.

Simon, 4. razred

ŠOLSKI IZLET

V torek, 26. 4. 2022 se je cela šola zbrala na edini železniški postaji v Gorici. Čakali smo vlak in medtem časom se veliko pogovarjali s prijatelji. Ko je prišel vlak, smo stopili in vsi smo občutili veselje izleta. Usedli smo se, kamor smo želeli. Jaz sem se usedla z učiteljico Saro, z Raffaelejem in Danjelom. Pogovarjali smo se, kako bo lepo v Trstu in v Znanstvenem imaginariju. Čas je hitro minil in...prišli smo v Trst na železniško postajo. Na postaji so nam učiteljice rekle, da moramo hoditi vsi skupaj. Med hojo po mestu smo videli morje in različne gostilne. Zelo sem bila navdušena. Potem smo se ustavili na Velikem trgu, kjer smo pojedli malico. Videli smo stolp z Mihcem in Jakcem. Postavili smo se okrog učiteljice Ane, ki nam je povedala zgodbo o Mihcu in Jakcu. Ko je učiteljica pripovedovala, sem imela občutek, da sem bila v starih časih, ko sta živela Mihec in Jakec. Začeli smo hoditi proti Znanstvenemu imaginariju. V Znanstvenem imaginariju smo videli različne poskuse, vendar je vse minilo zelo hitro. Bili smo premalo časa, a smo morali oditi, ker bi drugače zamudili vlak. Ko smo se vračali sem na vlaku sedela z Majo, Lukom in Kristjanom. Ko smo prišli na železniško postajo v Gorici, sem bila zelo vesela za vse, kar smo delali ves dan in vse to pripovedovala mami.

Amy, 4. razred

GOVOREČI LEOPARD

Nekega dne je gospod pustil škatlo pred našo hišo. Ko sem odprl škatlo, je poskočil ven leopard. Ime sem mu dal Sicilija. Po televiziji sem slišal, da naslednjega dne bo konec sveta. Leopard mi je rekel, da če nočem umreti, morava iti na Etno. Tako sva šla. Ko sva prišla, je bil vulkan poln lave in leopard je skočil noter. Rekel mi je, da je voda, tako sem se tudi jaz vrgel v lavo. V lavi sva iskala dijamant Koncasceta. Iskala in iskala sva ga in ga nisva našla. Dobila pa sva votlino. Na votlini je pisalo NE VSTOPI NOTER, KER JE STRAŠNA POŠAST!!!!!! Mi sva šla noter in ni bilo nobene pošasti. Ko sva prišla do konca votline, sem videl meč v kamnu. Jaz sem vzel meč iz kamna, prebudila se je velikanska strašna pošast. Ko je pošast videla meč, se je umirila in mi dala velik dijamant Koncasceta. Da bi rešila svet, sva ga morala položiti na vrh Cervina v Alpah. Ko sva prišla tja, sva imela še eno uro časa. Tako sva spila še kavico in potem sva položila dijamant na vrh gore sekundo pred koncem sveta.

Ivan, 4. razred

ZNAŠEL SEM SE V NAJLJUBŠI RAČUNALNIŠKI IGRI

Subnautica, videoigrica o ubogem znanstveniku, ki je po brodolomu na Eksoplanet iskal način, kako se vrniti na Zemljo. Igral sem jo vsak večer po šoli in po treningu košarke. Neki večer sem šel spat in nenadoma sem se prebudil, ker sem zaslišal alarm. Vstal sem s postelje, ki ni bila več postelja, temveč sedež vesoljske ladje. V dimu in ognju sem slabo videl okrog sebe. Zagledal sem napis »Samo v primeru nevarnosti« in sem se napotil tja, ker se mi je zdelo, da je rešilna kapsula. Pritisnil sem gumb »Zapusti ladjo« in padel sem v neznano. Skozi okna sem videl oblake, sonce in veliko veliko vode. Po padcu v ocean se je kapsula poškodovala in težko sem zlezal iz nje. Zagledal sem ogromen ocean in, najhujše, svojo veliko vesoljsko ladjo, ki je bila deloma razdrta in se je potapljala. Skočil sem v vodo in kar sem videl, me je zelo presenetilo. V vodi je bilo polno koralov, najrazličnejših rib in veliko morske trave. Mojo pozornost je pritegnil baker. Morsko dno je bilo polno bakra in drugih kovin. Začel sem jih nabirati kot nor. »Mogoče mi bodo prišle prav«, sem premišljeval. Že sem začel plavati proti površju, ko sem zagledal neko luč. Nisem zdržal. Bil sem preveč radoveden in sem zaplaval tja. Na nekaterih algah sem zagledal svetlikajoče jagode. Nabral sem jih in odšel. Naslednje jutro sem si napravil nož, da bi lovil ribe, in jeklenko kisika. Iz jagod sem pripravil plavuti. V oceanu sem našel tudi svinec in železo. Zgradil sem si robotsko

trenirko in poskusil popraviti ladjo. Ker mi ni uspelo, sem zgradil raketo in odšel. Šele tedaj sem se zavedal, da to je bila Subnautica, moja najljubša videoigrica.

Alen Brisco, 5. razred

UGRABILI SO ME VESOLJCI

Nekoč sem se znašla na neznanim planetu. Tja sem prišla z raketo. Moja raketa je imela v notranjosti računalnik, zraven je bila postelja in v pilotni kabini veliko okno, skozi katero sem gledala zvezde in planete. Med poletom se je pokvaril motor in vesoljska ladja je nenadoma strmoglavila na neznani planet. V padcu se ni veliko poškodovala. Odločila sem se, da si oblečem vesoljsko oblečilo s čelado in grem raziskovat planet. Okolje, ki sem si ga ogledala, je bilo naravno. Bili so grmi, posebna drevesa in čudni sadeži. Nepričakovano sem srečala vesoljčka. Bil je majhen, modre barve. Imel je šest rok in štiri noge. Na glavi so štrlele tri velike in zelo prijazne oči tako, da sem mislila, da so vesoljčki prijazni in ljubeznivi, ampak ni bilo tako. Ugrabili so me. Zaprli so me v posebno kletko, kot plen. Cel dan in celo noč so se veselili, zakurili so velik ogenj, plesali so in peli. Mislila sem, da me bodo pojedli. Začela sem se bati. Ponoči sem poskusila zbežati, ampak ograja kletke je bila pretrda, da bi jo prelomila. Hranili so me z njihovimi ostanki, pila pa sem čuden sok. Bila sem obupana, ker nisem videla rešitve. Nekega dne je prišla vesoljska policija in me je rešila. Ugrabila je hudobne vesoljce in jih zaprla v ječo. Pomagali so mi tudi popraviti raketo, da bi se lahko vrnila domov na Zemljo. Na Zemlji so se vsi veselili mojega prihoda. Svojo izkušnjo sem napisala v skrivnostni dnevnik, ki je postal znana knjiga o neznanim planetu.

Tjaša Brisco, 5. razred

IZLET V TRST

V torek, 26. aprila, smo se vsi učenci osnovne šole A. Gradnika zbrali na železniški postaji. Ko je prišel vlak, smo vstopili in se usedli. Z vlaka sem videla Sesljan, devinski grad in Miramar. Ko smo prišli v Trst, smo iztopili iz vlaka in se odpravili na krajši sprehod. Hodili smo ob vodi, a ni bilo meduz. Malico smo pojedli na Velikem trgu in se odpravili proti muzeju. Ko smo prišli v muzej, nas je sprejela vodička. V Znanstvenem imaginariju smo se veliko naučili o elektriki. V planetariju je bilo zelo lepo, ker sem ležala na kavču in opazovala, kaj se dogaja v vesolju. Ura je hitro minila in prišel je čas odhoda. Odpravili smo se proti železniški postaji. Ko smo prišli v Gorico, so nas starši že čakali. Na izletu je bilo zelo lepo in zanimivo.

Maja Komjanc, 5. razred

UGRABILI SO ME VESOLJCI

Nekoč sem se v moji lepi hiši igral Enka s starši, dokler nisem šel spat v mehko in lepo posteljo. Naslednjega dne sem vstal zgodaj zjutraj, da bi šel z očetom v vinograd in mu pomagal rezati travo. Rezal sem travo s traktorjem. Nenadoma sem videl kot nek kamen v ognju; pristala je raketa in jaz sem se zelo ustrašil. Prišli so vesoljci. Ugrabili so mene in očetov traktor. Ko smo prišli v vesolje, so me zaprli v zapor skupaj s traktorjem. Vesoljci niso vedeli, da imam v traktorju motorko. Vzel sem jo in prerezal vrata ječe. Šel sem na traktor, vžgal sem ga in z njim sem se odpeljal na Zemljo. Končal sem rezati travo in nato povedal staršem vse, kar se mi je pripetilo. Povedal sem jim, da so me hoteli spremeniti v polža. Ko so se vesoljci vrnili na Zemljo, da bi me spet odpeljali na njihov planet, so jih orožniki peljali v zapor. Od tedaj sem imel lepo in veselo življenje.

Luka Manià, 5. razred

ZNAŠLA SEM SE V NAJLJUBŠI RAČUNALNIŠKI IGRI

Dne 18. februarja leta 2995 sem se z mojo najljubšo prijateljico igrala z videoigricami. Nenadoma se je pred nama prikazal prehod. Jaz in moja prijateljica sva se zavezali z vrvico in skočili vanj. Vrvica se je pretrgala in sva padli v morje, kjer so plavali delfini. Delfini so naju pripeljali do otoka. S sabo nisva imeli ne hrane ne pijače. Moja prijateljica je pomislila, da je verjetno na otoku zaklad. Poiskali sva ga in, ko sva ga našli, sva odprli skrinjo in v njej našli dva lista. Na enem listu je pisalo »Ja« in na drugem »Ne«. Bili sva zelo neodločni. Nato sva izbrali listek, kjer je pisalo »Ja« in v hipu naju je vrtinec odnesel proč. Znašli sva se v najini najljubši računalniški igri: Deskanje po letečih deskah. Pristali sva na njih in odšli pogledat naokrog. Okoli naju so bili dečki iz piškotov, mamice in očki iz sladkorne pene, dedki in babice iz torte. Cesta je bila zgrajena iz kislih bonbonov, grmi in hiše iz piškotov, kreme, smetane in čokolade. Tam zraven je bila tudi ogromna tovarna čokolade. S prijateljico sva živeli tam. Žal je prišla ura odhoda. Poiskali sva spet zaklad in izbrali listek, kjer je pisalo »Ne«. Prišli sva domov, zaprli računalnik in odšli na večerjo.

Ilaria Miklus, 5. razred

ČE BI BILA RAVNATELJICA...

V šoli med poukom nisem poslušala učiteljico in sem razmišljala, da, če bi naš ravnatelj spremenil pravila šole, bi ta postala bolj zabavna, bolj vesela: več bi risali, barvali, se igrali. Do konca pouka sem razmišljala o tem. Med odmorom so moje prijateljice govorile in govorile, včasih tudi z mano, a jih nisem poslušala, ker sem še vedno razmišljala o novi šoli. Nekega dne mi je prišlo na misel, kako bi bilo lepo, če bi jaz postala ravnateljica šole. Hotela sem, da bi se moja želja uresničila. O tem sem toliko razmišljala, da se mi je neke noči v sanjah ta želja izpolnila. Postala sem ravnateljica! Moja šola je bila bolj zabavna. Učenci so učili učiteljice izmišljene jezike, risali so in pisali po zidovih in po tablah, kolikor so hoteli. Na dvorišču je bil bazen s toboganom. V šoli so bile pijače in sladkarije. Učenci niso imeli domačih nalog. V šolo so prihajali s privatnim letalom. Torb niso prinašali, ker je vsak učenec imel osebno stražo, ki mu je nosila knjige. V sanjah je bila tudi moja prijateljica Anja, ki je bila postrežnica, a se mi je zdela bolj podobna podravnateljici. Ko sem se prebudila iz teh čudovitih sanj, sem prišla v kuhinjo, da bi pojedla zajtrk. Na mizi je bila velika torta z gozdnimi sadeži in ob njej krofi, macaroni, čaj in piškoti z marmelado. Spomnila sem se, da je bil moj rojstni dan, zato sem se šla umiti. Ko sem se pogledala v ogledalo, sem razumela, da sem sanjala tako dolgo časa, da sem zrasla. Bila sem bolj visoka, imela sem 27 let. Nisem bila prestrašena, bila sem zelo začudena. Pozajtrkovala sem in po tretjem grizu okusne torte sem pomislila, da bi lahko postala ravnateljica! Začela sem pripravljati plakate z napisom: VOLITE ME ZA NOVO RAVNATELJICO!. Pripravila sem tudi manjše letake, ki sem jih zalepila okoli po vasi in jih razdelila otrokom po poti. Mnogo staršev, a še več otrok, me je volilo. Pet mesecev in dvaintrideset dni kasneje sem postala ravnateljica šole. Bila sem zelo vesela. Tudi otroci, učiteljice in starši so bili zelo veseli. Pravila so bila prav taka kot sem jih sanjala. Bila sem vesela, ker so se moje sanje uresničile.

Vida Miklus, 5. razred

PRELEPI PRAZNIČNI DNEVI MED POČITNICAMI

Dne 24. decembra sem z družino praznovala vigilijo. Čez dan smo se igrali, kolesarili, gledali televizijo, igrali damo z dedkom, jedli kosilo, pomagali mami v kuhinji in peljali psa na sprehod. Tam smo srečali prijateljico s psom. In tako je minil dan. Zvečer smo šli k maši na Sveto Goro in mojemu bratcu je neka nuna dala v roko hostijo. Ogledali smo si prelepe in velike jaslice. Po maši smo šli v našo restavracijo, povečerjali in se vrnil domov. Naslednji dan je bil božič. Zjutraj smo

jaz, moj bratec in moja sestra šli z mamo v Lokovec, kjer je bilo polno snega. Poklicali smo teto, da bi prišla k nam. Medtem ko smo jo čakali, smo mami in očetu pomagali nahraniti s senom ovce in konja. Približala sem se mu in ga pobožala. Prišla je teta in je s sabo prinesla desko. Sama sem poskusila deskati. Bilo je zelo lepo. Potem smo odšli domov in kuhali celo popoldne, dokler niso prišli k nam na večerjo vsi sorodniki. Preden so odšli, smo odprli vsa darila in nato smo gledali film do polnoči. Preživela sem lepe božične praznike.

Greta Petarin, 5. razred

ČE BI BILA RAVNATELJICA...

Nekoč, ko sem šla spat, se mi je izpolnila želja, da bi postala ravnateljica. Ko sem se prebudila, sem se znašla v uradu ravnateljice. Pred seboj sem videla seznam dejavnosti za novo šolsko leto. S križcem sem označila tiste najbolj zabavne, kot so npr. telovadba (plavanje, rolikanje, ritmična telovadba), likovna, odmor in izlet (izlet v Francijo, na morje...). Po uri dela v vlogi ravnateljice sem bila že utrujena. Morala sem podpisati ogromno dokumentov, napisati številna pisma in najbolj grozno je bilo, da nisem smela na šolske izlete ali se udeležiti različnih dejavnosti. Hotela sem spet postati mala deklica in zbežati nočni mori. Naslednje jutro sem se prebudila v svoji postelji. Bila sem tako vesela, da sem spet postala učenka, da sem z navdušenjem odšla v šolo.

Irina Škorjanc, 5. razred

ČE BI BILA RAVNATELJICA...

Leta 2222 sem postala ravnateljica svoje šole. Bila sem zelo vesela. Rekla sem učiteljem, da morajo poskrbeti, da bodo učenci v šoli zelo veseli. Namesto kontrolke naj pišejo spise in namesto domačih nalog naj vadijo zbivanje z žogo ali tisto, kar si želijo. Namesto, da bi pisali na list, so zgibali origame. Ko je prišel dan Skokice, so bili vsi veseli. Tisti, ki so zmagali, so dobili denar in ostali so pojedli sladoled. Učenci so imeli le tri dni pouka na teden in vsak dan eno uro odmora. Imeli so veliko ur likovne in telovadbe. Domov so lahko odšli, kadar so hoteli. Ko so bili prazniki kot velika noč, božič in halloween, so počitnice trajale cel mesec. Enkrat na mesec so šli v kino in tam so si sami izbrali hrano, pijačo in slaščice. Plačali so učitelji. Bilo je toliko otrok, da sem morala povečati šolo in dodati še sobo, kjer so se lahko igrali na karte. V šoli je bila tudi slaščičarna in vse je bilo brezplačno. Igrišče je postalo večje. Blizu šole so imeli hotel s petimi zvezdami, ki je imel tudi bazen in ljudi, ki so delali masaže. S šolo so učenci odhajali za teden dni v kako mesto. Ko so zaključili šolanje, so dobili najlepše delo, boljše kot so si mislili. Vsi so bili veseli, najbolj jaz.

Srebrnič Aurika, 5. razred

MOJ SLADKI KOTIČEK

Lucija Lango

Poletje je tu! Spet se vam oglašava vaša soseda sladkosneda. V veselje mi je bilo poslušati lepe besede glede prejšnjega članka. Upam, da ste med prazniki veliko pekli in se sladkali. Na vrsti so novi, hladno osvežujoči recepti. Kot ste že vsi občutili, poletje je tu in z njim tudi toplota. Napišem vam osnovne recepte, katere lahko prilagodite po vaši želji in okusu.

Izbrani recepti so:

- Gozdni lonček: kot že samo ime pove, osvežilna sladica v lončku
- Vanilijev sladoled: klasika poletja
- Limonin sorbet

GOZDNI LONČEK

Čas priprave: 1h-2h

Težavnost: 🍳🍳🍳🍳🍳

Recept za približno 6-7 lončkov (navadno se uporablja lončke od 100 do 200 ml ali pa uporabite navadne kozarce, ki jih imate doma). Par nasvetov, preden se lotite recepture. Za bazo sem uporabila oreo piškot, lahko pa uporabite katerikoli piškot, ki vam je všeč. Če želimo, da je sladica lažja bomo uporabili integralne piškote, če imamo katere koli omejitve kupimo piškote, ki so primerni za nas. Alternativna rešitev je ta, da na grobo zmeljemo oreščke (orehe, mandlje, lešnike, dateljne...), jim po okusu dodamo žlico medu in uporabimo kot bazo. Tudi kremo prilagajajte po vašem okusu: več ali manj sladkorja, več ali manj limone. Glede preliva lahko uporabite katerokoli sadje, naj bo sveže ali pa zamrznjeno. Če boste uporabljali zamrznjeno sadje dajte več želatine, ker bo zaradi zamrznjenosti spustilo več vode oziroma tekočine. Uporabljam želatino v listih, ki jo namočim v vodi, da se omehča in nato raztopim v gorki tekočini. To uporabljam zato, ker minimalno vpliva na okus kreme in so zato kreme boljše. Dobite tudi želatino v prahu ali druge preparate, ki hitro strdijo kremo. Te vplivajo veliko na okus kreme.

Sestavine za bazo (dno lončka):

- 400g oreo piškota
- 150-250g masla

Sestavine za kremo:

- 500g sira mascarpone
- 150 ml mleka
- 250-300ml sladke smetane
- nastrgano limonino lupino
- sok ene limone

- 100g sladkorja
- 2-3 liste želatine
- vaniljeva esenca (ali pasta, strok... kar imate doma)
- nadev, ki pride med piškotoma oreo

Sestavine za preliv (po vrhu):

- 250g gozdnih sadežev
- sok limone
- 2 žlici sladkorja
- 1-2 lista želatine

Sestavine za dekoracijo:

- sadje oziroma kar koli po vaši želji (uporabila sem sveže sadje, mento ter mikado čokoladne palčke)

Postopek priprave:

Najprej ločimo oreo piškot od kreme, katero damo posebej v posodico. Oreo piškote zmiksamo na drobno. V ponev damo maslo in jo postavimo na nizek ogenj, ko se raztopi dodamo mlet piškotek in premešamo. Pražimo na nizkem ognju dokler ne lepo zadiši in nato odstavimo in počakamo, da se ohladi.

Vzamemo posodo, v katero damo mlačno vodo in vanjo potopimo želatino. Pustimo, dokler se ne zmehča. V lonček zlijemo mleko in ga segrejemo (ne preveč). Zmehčano želatino odtisnemo in damo v gorko mleko in pustimo, da se malce ohladi. V posodi stepemo smetano v lepo penasto zmes. Nato damo v večjo posodo sir mascarpone in mleko z želatino in premešamo; dodamo še limonin sok in lupino, vanilijevo esenco, smetano ter sladkor in vse lepo premešamo. Damo v hladilnik.

V lonček damo narezano sadje za preliv, sladkor, limonin sok in kuhamo na srednjem ognju približno 10 minut. Pokuhamo toliko, da zgleda tekoča marmelada. Dodamo želatino, ki jo predčasno omehčamo v vodi in nato dodamo k sadju in premešamo. Pustimo, da se ohladi.

Si pripravimo lončke. Na dno damo piškotek, ki smo ga predhodno popražili, potem dodamo kremo in damo v hladilnik za 15 minut. Vzamemo iz hladilnika, prelijemo po vrhu z prelivom in damo nazaj v hladilnik kakšno uro. Ko je sladica strjena, lahko še poljubno dekoriramo in postrežemo.

VANILIJEV SLADOLED

Čas priprave: 2h30min+čas v zmrzovalniku

Težavnost: 🍳👩🍳👩🍳👩🍳

Recept za približno 8 kepic sladoleda. Tudi tukaj lahko k sladoledu dodate sadje, čokoladne mrvice, drobljen piškotek, prelive... Ne bojte se, če bo vaš sladoled trd, ko ga boste vzeli iz zmrzovalnika in ne bo podoben kupljenemu. Recept je brez dodanih konzervansov in emulgatorjev (na kratko povedano praški, ki naredijo sladoled lep in kremast). K dobri sestavi sladoleda pa vpliva veliko tudi kvaliteten mešalnik, ki meša dolgotrajno sladoled in istočasno ga hladi, da ta zmrzne. Pomagali si bomo s tem, kar imamo doma. Za pripravo

sladoleda vam priporočam uporabo svežih jajc oziroma rumenjakov.

Sestavine:

- strok vanilije
- 4 rumenjaki
- 41g vanilijevega sladkorja
- 41g sladkorja
- 300ml sladke smetane
- 200ml mleka

Postopek priprave:

Mleko in 200 ml smetane damo v kozičko in kuhamo na nizkem ognju do vretja. Med tem penasto zmešamo rumenjake, semena vanilijevega stroka (vanilijev strok prerežemo na pol, vsaki konček razpremo in postrgamo ven kar je semen) in sladkorja. Ko mleko in smetana zavreta jih počasi in postopoma penasto umešamo v zmes rumenjakov in mešamo. Nato penasto zmes vlijemo nazaj v lonček in kuhamo cca 5-7 minut, da se zgosti in malo zavre. Odstavimo iz ognja in počakamo da se ohladi. Stepemo 100ml smetane in jo dodamo ohlajeni zmesi. Damo v hladilnik še za dve uri. Po dveh urah ga prelijemo v primerno posodo in damo v zmrzovalnik čez noč. Pred uporabo sladoleda vam svetujem, da ga prej vzamete iz zmrzovalnika, da se omehča.

LIMONIN SORBET

Čas priprave: 10 minut

Težavnost: ☺☺☺☺☺

Recept za 4 kozarčke. Izbrala sem limonin sorbet zato, ker je ta najbolj osvežujoč med poletjem. Namesto limoninega sladoleda lahko uporabite tudi kateri drugi okus. Glede dodatka alkohola pa po vaši želji.

Nasvet: najboljši limonin sladoled, primeren za sorbet, ima trgovina Leone (tudi v Novi Gorici)

Sestavine:

- Limonin sladoled (8 kepic)
- 150-200 ml mleka (odvisno koliko tekoče hočemo imeti)
- En mali mali kozarček vodke ali limoncella

Postopek priprave:

V mikserju zmiksamo vse sestavine. Postrežemo v kozarcu z listom mente in slamico.

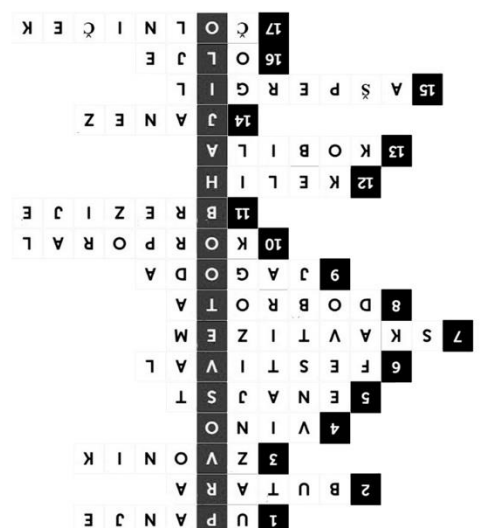
Recikliranje: Beljaki, ki nam bodo ostali, jih umešamo s kakim jajcem, zelišči, lahko tudi koščki klobase, malo mokice in popečemo v ponvi. Fina frtalja bo!

REŠITEV IGRICE:

Slika se nahaja v Števerjanski cerkvi

KAJ SE DOGAJA OKROG NAS?

marec - junij 2022

- 28.03.2022 **Narodni dom v Trstu spet v lasti Slovencev.** Na pomembni slovesnosti sta predsednik Fundacije Narodni dom Rado Race in rektor tržaške univerze Roberto Di Lenarda podpisala pogodbo o brezplačnem prenosu lastništva palače Narodnega doma. Istočasno sta tudi podpisala pogodbo za desetletno brezplačno uporabo stavbe, ki bo ostala tržaški univerzi na razpolago. Slovesnosti se je udeležil tudi italijanski predsednik Sergio Mattarella.
- 24.04.2022 **Nova stranka Gibanje Svoboda osvoji zmago na državnozborskih volitvah Republike Slovenije.** Stranka, katere predsednik je Robert Golob, je zmagala s 34,45 odstotkov glasov in si tako izborila 41 poslanskih mest, kar je največ v zgodovini Slovenije. Na drugo mesto se je uvrstila Slovenska demokratska stranka, ki ji predseduje Janez Janša; osvojila je 27 poslanskih mest. Stranka Nova Slovenija, ki se je uvrstila na tretje mesto, je pridobila osem poslanskih mest.
- 25.04.2022 **Emmanuel Macron ponovno izvoljen za predsednika Francije.** Podatki francoskega notranjega ministrstva kažejo, da si je Macron izboril 18,7 milijonov glasov, medtem ko je njegova tekmica, desničarka Marine Le Pen, 13,3 milijonov glasov. Med letošnjimi predsedniškimi volitvami je bila rekordno visoka tudi volilna abstenenca, kajti na volišča ni prišlo kar 28,01% volilnih upravičencev.
- 27.04.2022 **Italijansko ustavno sodišče se je odločilo, da očetov priimek otroku ne bo več avtomatično dodeljen.** Odločila, ki predvidevajo, da se otroku samodejno dodeli očetov priimek, so ustavni sodniki ocenili za neustavna. Opredelili so jih kot patriarhalen ter anahronističen način dojemanja družine. Odslej bo dobil otrok priimek obeh staršev, ki pa se lahko tudi odločita, da bosta otroku dodelila en sam priimek.
- 15.05.2022 **Ukrajina zmaga 66. tekmovanje za pesem Evrovizije.** V Turinu je zmagala skupina Kaluš Orkestra s skladbo Stefania. Pesem je poklon kulturi in tradiciji domovine in sporoča, da moramo ohranjati upanje. Ukrajina je namreč, odkar se je začela vojna, veljala za favoritko tekmovanja, saj so mnogi dejali, da ji bodo države z glasovanjem izkazale podporo.
- 18.05.2022 **Švedska in Finska uradno vložili prošnji za vstop v NATO.** Obe skandinavski državi sta se za vstop v Nato odločili vsled ruske invazije na Ukrajino. Generalni sekretar zavezništva Jens Stoltenberg, je dejal, da je to »*zgodovinski trenutek za našo varnost*«. Prošnja za članstvo je sicer le prvi postopek v dolgotrajnem pristopnem procesu. Da se lahko Švedska in Finska pridružita zavezništvu, mora potrditi vseh 30 dosedanjih članic, vendar nasprotuje jima Turčija.
- 19.05.2022 **Organizacija ZN opozarja, da bi lahko ruska invazija na Ukrajino v naslednjih mesecih povzročila svetovno pomanjkanje hrane.** Konflikt je povzročal dvig cen in zmanjšal svetovno ponudbo alternativnih živil.
- 24.05.2022 **Trije meseci so minili od začetka ruskega napada nad Ukrajino.** Najhujši boji, ki potekajo okoli pobratenih mest Severodoneck in Lisičansk v Lugansku (to je ena izmed regij, ki sestavlja Donbas), so povzročili veliko število smrtnih žrtev.

Sredi meseca maja je števerjansko in širšo zamejsko skupnost močno pretresla vest, da se je mnogo prezgodaj poslovil 50-letni Aleksij Soban. Po rodu iz Jamelj, poročen v Števerjanu, Aleksij je bil po značaju odprta in prisrčna oseba. Umrl je med igranjem malega nogometa v telovadnici v Tržiču, kljub takojšnjemu ukrepanju prisotnih mu žal ni bilo pomoči.

Aleksij Soban se je rodil 23. avgusta 1971 očetu Mariu in mami Tatjani. V Jamljah je odrasčal s štiri in pet let mlajšima sestrama Alenko in Jano. Šolanje je po rodni vasi nadaljeval v Gorici. Maturiral je na klasičnem liceju Primoža Trubarja, nato je nekaj let obiskoval fakulteto psihologije v Padovi. Zaposlil se je v družinskem izvozno-uvoznem podjetju, nato je tudi sam prodajal stroje za lesno pridelavo, nazadnje pa stroje za obdelavo kovin in plastike. Ukvarjal se je tudi s prevajalstvom; zelo je bil pozoren na slovenski jezik. Leta 2009 je v Števerjanu tudi kandidiral na listi stranke Slovenska skupnost za občinski svet.

Poročil se je z domačinko Emanuelo Koren, v zakonu so se jima rodili trije otroci – Sara, Peter in Martin. Dom si je družina uredila pri Aščevih v Števerjanu. Aleksij je gojil ljubezen do športa, predvsem do nogometa. V mladih letih je tudi igral odbojko pri ekipi Soča. Že več let je igral s tržiško amatersko nogometno ekipo S.C. Arsoni, bil je tudi aktivno vključen v organizacijo vsakoletne nogometne tekme nekdanjih in sedanjih dijakov klasičnega liceja Trubar, t.i. licej-ex licej. Bil je, na splošno, priljubljen in nasmejan pobudnik srečevanja in družabnih trenutkov. V mladih letih je bil tudi skavt: najprej pri volčičih, nato pri izvidnikih, potem pa še pri roverjih. Aleksij je skavtski organizaciji vedno ostal blizu.

Smrt Aleksija Sobana je močno prizadela v prvi vrsti družino, vendar tudi širšo zamejsko skupnost, saj je bil zaradi svojega odprtega značaja zelo priljubljen v vseh sredinah, kjer se je udeleževal. Aleksijev pogreb je potekal v Števerjanu; na zadnjo pot ga je v vročem majskem popoldnevu pospremila ogromna množica ljudi.

Ženi Emanueli, hčerki Sari, sinovoma Petru in Martinu, mami Tatjani, sestrama Alenki in Jani ter celotni družini izreka uredništvo Števerjanskega vestnika občuteno sožalje.

“Je puhno reči blo noretih, vsaki dan, tku doma ku za kulturu, življenje sploh ni kratko.»

Spomin na pokojnega Remigija Cigliča, kmeta, garača, kulturnika, a predvsem dobrega človeka.

Damjan Klanjšček

V četrtek, 26. maja, nas je zapustil gospod Remigij Ciglič. Mislim, da smo ga vsi v vasi poznali. Z ženo Milko sta po koncu nedeljske maše ali na kakšni kulturni prireditvi rada z marsikom spregovorila, bodisi s sovrstniki, kot z mlajšimi generacijami. Ko sva si včasih segla v roko in si izmenjala besedo, je pogovor nanesel prav na vsa področja. Od dela, do kulture, življenja, politike, čebelarstva. Klepet je bil pristen in iskren, saj v Remigijevih očeh ni nikoli ugasnila tista mladostna iskrica radoživosti in zagnanosti. Bil je oseba, ki je znala spregovoriti z vsakomer in sogovornika postaviti na svoj isti nivo, pa čeprav je med nama bilo skoraj šestdeset let starostne razlike. Z ženo sta društveno mladino vedno podpirala, prav tako celotno delovanje društva »F.B. Sedej«. Rada sta poslušala koncerte domačega zbora, bila sta prisotna na vseh kulturnih prireditvah. Prebiral sta Števerjanski vestnik in naše delo vedno cenila. V spomin na Remigija objavljamo njegov življenjepis in priložnostni intervju, ki sva ga sestavila za jubilejno številko Vestnika, ob 50. obletnici izhajanja. Vsem sorodnikom izrekam občuteno, iskreno sožalje! Naj počiva v miru!

NONOTU REMIGIJU V SLOVO

Petra Ciglic

Remigij Ciglic se je rodil 5. septembra 1936, kot se za vinogradnika spodobi, v času vndime, v Števerjanu. Otroštvo je preživel v hudih časih druge svetovne vojne. Pomagal je na kmetiji in se nato začasno zaposlil v tovarni za žeblje v Gorici. Kmalu pa se je odločil, da bo obdeloval zemljo. Prevzel je v roke družinsko kmetijo na Gmajni, odkupil je nekaj posesti in začel saditi trte. Od kmetije, ki je vino pridelovala le za domačo rabo, je na noge postavil vinogradniško podjetje. 7. maja 1966 se je poročil z Ljudmilo Hvala - Milko. V zakonu sta se jima rodila dva otroka: Igor in Bogdan. Leta 1979 so prvič stekleničili svoje vino. Remigij je bil zelo delavna oseba. Tudi ko je kmetijo prevzel sin Bogdan, mu je vedno rad pomagal na traktorju in v vinogradu. Poleg vinogradništva je imel vedno zelo bogat vrt, sadil je zelenjavo in gojil sadna drevesa. Ob vsem tem

se je tudi zelo navdušil nad čebelarstvom, ko je prevzel zapuščene panje sosedu in skrb za čebele je zanj postala pravi trenutek sprostitve. Rad se je tudi družil s prijatelji, leta nazaj je pogosto zahajal v oštarijo k Romanu, na klepet in igranje kart. Zelo je imel rad nas vnuke in nečake. Neizmerno je bil vesel, ko se mu je leta 2005 rodil vnuk Janez, katerega je pogosto držal v naročju na svojem fiat "čingolatu" in s katerim se je vedno rad igral karte. Ko je praznoval osemdeseti rojstni dan, je še energično zaplesal z nono ob glasbeni spremljavi nečakov. Potem pa ga je doletela bolezen, ki mu je zelo opešala vid in pojenjale so mu moči, da je zadnje mesece preživel na postelji. Nikoli pa ni izgubil upanja in vse bolečine in preizkušnje živel z močjo, ki jo zmorejo le svetniki. Veselil se je vsakega obiska in ni zameril, če se včasih dolgo ni prišlo mimo Gmajne. Zadnje tedne je preživel v bolnici, najprej na Katinari, potem pa še v Krminu. 26. maja ga je Bog poklical k sebi in svojim dragim, ki so ga že pričakovali v nebesih - staršem, bratom in sestram, prijateljem in vnukinji Gaji.

“KAKO JE BILO ŽIVETI TAKRAT?” SPOMINI SOVAŠČANA REMIGIJA CIGLIČA

Damjan Klanjšček in Remigij Ciglič
[iz posebne izdaje ob 50. obletnici Števerjanskega vestnika]

Števerjanski vestnik je glasilo, ki priča o Števerjanu in njegovih prebivalcih, njihovih življenjih in delih. Spodobno je, da se v izredni številki našega časopisa, ki proslavlja 50. obletnico neprekinjenega izhajanja, poklonimo starejšim osebam, ki so ustvarjale in še vedno ustvarjajo zgodovino naše vasi. To so ljudje, ki so se borili za svojo vas, za obstoj slovenske besede in kulture. Za intervju smo prosili gospoda Remigija Cigliča, postavnega moža z Gmajne, ki je od vedno ljubil svojo zemljo.

Gospod Remigij, kje in kdaj ste se rodili? Kakšne so bile takrat življenjske razmere?

Rodil sem se leta 1936 v hiši, kjer še danes prebivam, v ulici Klanec 1, ledinsko na Gmajni. Starši so bili samostojni kmetje, imeli so približno dva hektarja zemlje in par krav. To je bila tipična majhna kmetija iz tistih časov, zadostovala je za preživetje družine. Prvotno bivališče, veliko približno petinšestdeset kvadratnih metrov, ki je še danes del hiše, je nono sam sezidal s kamenjem, ki ga je dnevno prinašal iz potoka. Spominjam se, da je tata bil za »flegreja« pri Fabrževih - družini Fabris. Doma smo pridelali po dvajset hektolitrov vina na leto, imeli smo nekaj živine in nekaj poljskih pridelkov, kar nam je zadostovalo za preživetje. Staršema sta se v zakonu rodila še Danilo in Marija, ki sta kot otroka na žalost umrla, sestra Jolanda ter brata Lojze in Marjan.

Se spominjate, kaj vam je mama pripravljala za obrok?

Jedli smo to, kar smo pridelali na kmetiji, nekaj pšenice za kruh, koruzo pa za polento. Spominjam se, da smo v potoku pod hišo lovili rake, ki so se skrivali pod kamni. Danes še težko najdemo kakega, saj so te vode precej onesnažene. Ko smo mami prinesli domov nekaj rakov, jih je scvrkla ali spekla. Bili so res imenitni. To so bili drugačni časi; ti so bili priboljški, ki smo se jih močno veselili. Spominjam se, da sem še kot odrasel pil vodo direktno iz potoka ali iz »poča« (vodnjaka), bila je namreč čista in ni je bilo treba predhodno prevrevati.

Kako ste preživeli svoja otroška leta, obdobje vojne in preganjanja?

Obdobje vojne je bilo zelo težko. Otroci smo bili majhni in vsega je primanjkovalo. Na domačije so prihajali tako okupatorji kot partizani. Po sili razmer so tako eni kot drugi vzeli to, kar so potrebovali, družina pa je večkrat ostala brez prepotrebne kruha. Vojna sploh ni prizanesljiva, vsem prinaša samo škodo in slabo. Očeta je italijanska vojska poslala v poseben bataljon (ital. *battaglione speciale*) v Piemont: tu so bili neoboroženi vojaki, ki so opravljali raznorazna dela. Oče je bil v Piemontu za gozdarja. Pripovedoval mi je, da jih tamkajšnje

prebivalstvo na začetku ni dobro sprejelo, saj so jih imeli za upornike. Bili so namreč italijanski vojaki, a govorili so slovensko. Z očetom je bilo veliko Števerjancev, Bricev in Vipavcev. Skupaj so sestavili pevski zbor in nekaj zapeli v tamkajšnji cerkvi. Ko so prebivalci to videli, se niso mogli načuditi nad takim petjem in njihovo mnenje se je spremenilo. Z njimi so vojaki začeli tkati dolgoletne prijateljske vezi. Petje vojakov je takrat bilo pravi beg iz vojnega življenja, postalo je okno v svet sobivanja in sožitja.

Po kapitulaciji Italije, leta 1943, se je oče skrivaj vrnil domov, vojne pa seveda ni bilo konec. Ker je naša domačija na nekoliko zavetnejšem kraju, so partizani nosili sem svoje ranjence. Prišli so Nemci in našli dva partizana, ki sta se pri nas zdravila. Odpeljali so ju v taborišče v Nemčijo, očeta pa na zaslišanje v ječo v Gorico, kjer so ga kmalu izpustili. Do konca vojne je oče bil pri partizanih: v Benečiji je bil zaposlen kot kuhar bataljona.

Spominjam se, ko so Nemci napadli Števerjan. Najprej so obstrelili Formentinijev »dopolavoro«, današnji župnijski dom Frančišek Borgia Sedej. Njihova naloga je bila ta, da pregnajo partizane iz Števerjana; zato so jim sledili. Trije partizani so se od Rovane skrili v bivšo Juhanino gostilno. Nemci so jo takoj razstrelili s topom, ki je bil postavljen na goriškem gradu. Mislim, da so se takrat posluževali letala, ki je topništvu posredoval koordinate partizanskih skrivališč. Na tak način so okupatorji razstrelili tri ali štiri domačije v Števerjanu. Od Juhane so se namreč partizani zatekali po hišah vzdolž Klanca do Valerišča, nato pa so izginili v gozdove. Spominjam se, da se takrat Nemci niso veliko znašali nad civilnim prebivalstvom, vsaj ne nad tistim, ki je z njimi prišlo v stik. Z družino smo se zatekli v gozd pod pobočje in tam ostali, dokler se niso razmere umirile.

Vojne je bilo konec, ustvarili ste si boljše življenje...

Do enaindvajsetega leta sem pomagal doma na kmetiji, sestra Jolanda pa je dobila službo v Gorici. V Gorico smo prodajali poljščine, nekaj sadja in vina, kar s časom ni več zadostovalo vse večjim potrebam družine. Večkrat sem šel tudi na »zornado« h kakemu

gospodarju. Prekopavali smo vinograde, ročno z »brišku piku« meter in dvajset globoko. Na dan je vsak prekopal približno petintrideset kvadratnih metrov površine. V petih dneh sem domov prinesel 3500 lir, kar za tiste čase sploh ni bilo slabo. Odločil sem se, da si poiščem službo v Gorici in tako sem pet let delal v majhni tovarni ILMU z železniškimi izdelki. Vse bolj sem čutil potrebo po tem, da bi sam bil svoj gospodar in odločil sem se, da se vrnem v rodno vas in sam prevzamem kmetijo. Z Ljudmilo Hvala sva se poročila leta 1966 in pričela svojo zgodbo. Na začetku nisva razpolagala z veliko zemlje, tako da sva vsak delček grunta, ki ga je ta ali drugi gospodar dajal v najem, midva vzela v obdelavo. Bila so težka leta, delala sva od jutra do večera. Vedeti je treba, da Brda niso takrat še bila znana po svoji kakovosti. Vse, kar smo pridelovali, so smatrali kot živilo, tudi vino; kakovost se je komaj začela razvijati. Postopoma, z veliko mero dobre volje in vztrajnosti, so se razmere izboljšale. V zakonu sta se nama rodila sinova Bogdan in Igor. Danes je kmetijo prevzel Bogdan, še vedno pa mu rad pomagam pri vseh opravilih, saj imam svojo zemljo nadvse rad.

Po drugi svetovni vojni se je tudi v Števerjanu začelo razširjati kulturno, društveno delovanje. Kakšni so vaši spomini na ta leta?

Takoj po vojni, v 50. letih, se je števerjanska demokratska mladina zbrala in obnovila društvo, takrat po imenu Katoliško prosvetno društvo Števerjan. Sedež smo imeli pri Terčičevih na Križišču, prvi predsednik pa je bil Danilo Bajt. Veliko zaslugo pri obnovi društva je takrat imel kaplan Hilarij Cotič. Bil je nadvse dober voditelj na kulturnem in verskem področju, pod njegovim okriljem smo organizirali veselice. Sam sem se rad družil in nastopal z dramskim odsekom, organizirali smo plesni tečaj, tudi mešani pevski zbor je

zaživel pod taktirko Hermana Srebrniča. Skratka, v društvu se je zbiralo približno trideset fantov in deklet, bili smo res dejavni, udarniški, zbirali smo se dvakrat do trikrat tedensko ali še večkrat. Bili pa so tudi časi nasprotnih ideologij. Spominjam se veliko prizorov nerazumevanja.

Katerih dogodkov se najraje spominjate?

Rad se spominjam, ko smo mladi imeli tisto udarniško moč in pogum, da smo praktično iz nič ustanovili društvo in izpeljali raznovrstne dejavnosti. Spominjam se, da smo se v društvu odločili, da organiziramo ples in to na sedanji Terčičevi domačiji na Bukovju, takrat še v lasti družine Terpin. Manjkal nam je »brjar«, to je plošča, na kateri naj bi se ples odvijal. Nekega večera smo se zbrali in tovarnjak je pripeljal pesek in cement. Pesek smo razvrstili v kup iste dolžine kot začrtano plesišče. Tisti manj izvedeni v zidanju smo pesek in cement ročno mešali, fantje »od mištirja« pa so ulivali in vlekli cement ter tako ustvarili veliko ploščo. Z začudenjem vseh sovaščanov je dva dni za tem na njej že potekal ples.

Po letu 1966, ko sva se z ženo poročila in prevzela skrb za družino, nama je časa zmanjkalo za srečevanje v društvu. Kljub temu se spominjam, da sem velikokrat priskočil na pomoč društvu in župniji. Spominjam se večjega dela, ki sva ga opravila s prijateljem Romanom Vogrič v Borovcih. Takrat je za dušnega pastirja v Števerjanu služboval g. Oskar Simčič, ki se je zelo zavzemal za obnovo župnijskega doma in Borovcev. Leta 1967 je bilo treba popolnoma obnoviti podporniški zid nad Formentinijevo hišo, kjer se je plazilo. Šlo je za večjo kvadraturu. Z Romanom sva dobesedno garala dva tedna. Pomagal nama je moj stric France s Huma in tudi g. Simčič si je krepko zavihal rokave in vozil kupe cementa. Imeli smo že električni mešalec, a vsa druga dela smo opravljali ročno, z lopatami, pikami in pikoni. Ob končanem delu je zadoščenje bilo veliko in hvala Bogu zid v Borovcih še vedno dobro drži.

Rad pa se spominjam tudi besed dobrega prijatelja in vodje Hilarija Cotiča, ki nas je nekega večera v društvu ogovoril. Šestnajst mladih nas je bilo, on pa nam je rekel: »V krožku vas je danes šestnajst; rad bi videl, da bi bilo čez čas tudi šestnajst slovenskih družin v Števerjanu.« Te besede so mi vedno veliko pomenile, saj sem v njih prepoznal svojo ljubezen do naše zemlje, do našega življenja.

Kako ste se odzvali nastanku vaškega časopisa, Števerjanskega vestnika?

Števerjanski vestnik je bil vedno dobrodošel v naši družini. Osebnost nisem mogel biti zraven, ko so ga društveni člani ustanovili, a sem ga vedno podpiral. Takrat je bil Vestnik ključnega pomena, saj smo v njem prebirali tako vaško in širšo kroniko kot pa obvestila občinske uprave in podobno. Skorajda vse novice so prihajale na dom s Števerjanskim vestnikom in pa s takratnim Katoliškim Glasom, ki je imel podobno, a širšo funkcijo osveščanja. Števerjanski vestnik je bil ključnega pomena tudi za tiste Števerjance, ki so zaradi takih ali drugačnih razlogov prebivali izven vasi. Ta časopis je bila vezna nit med njimi in rodno vasjo.

Kako gledate na današnje kulturno delovanje? Bi nam radi kaj svetovali?

Zelo sem vesel, da se je mešani pevski zbor okrepil. Z ženo poslušava veliko zborov, na koncertih in prireditvah, a lahko trdim, da daleč naokoli ne dobimo takih glasov, kot jih imamo v Števerjanu. Izreden je tudi števerjanski Festival, nekoč pa je imel veliko večjo vlogo združevanja in povezovanja kot danes. Naše zamejstvo je tisto območje med dvema državama, ki ima vlogo povezovanja kultur, tega se moramo zavedati. Povezovati moramo obe državi, tudi na kulturnem področju. Rad bi videl, da bi se več družili z Brici in Furlani, povabili bi lahko kakšen zbor ali dramski odsek. Včasih občutim, da so pri sosedih še vidni vplivi stare Jugoslavije, ko ljudstvo današnje Slovenije sploh ni vedelo, da so onkraj meje ostali še Slovenci, ki govorijo slovensko in gradijo svojo kulturo, tega v šolah in v javnosti nasploh se ni govorilo. Potrebno je več povezav in sodelovanja, ostajamo protagonisti našega prostora.

Kaj pogrešate iz svojih mladostnih let?

Z ženo Ljudmilo pogrešava dejstvo, da nama je po letu 1966 zmanjkalo časa za društvo. Imela sva kmetijo, ki se je razvijala, in dva otroka, tako da sva delala res od jutra do

noči. Še vedno sva rada priskočila na pomoč, a rad bi bil pel v zboru, igral v dramski družini, skratka bil več v društvu. Danes z ženo rada hodiva v društvo in podpirava vaško mladino in kulturno dogajanje. Čestitam vam ob petdesetletnici našega Števerjanskega vestnika!

Po zelo prijetnem pogovoru sem v petek, 2. novembra, zapustil Remigijevo domačijo. Presenetilo me je, koliko je moj sogovornik vezan na domačo zemljo in vas, v njegovih očeh pa sem skozi cel pogovor opazal iskrice radoživega človeka, ki se z veseljem spominja tudi težkih trenutkov. Ostal mi je v spominu stavek, ki ga je Remigij večkrat ponovil, v nasprotju z mnenjem marsikaterih njegovih vrstnikov: »Če se pogledaš nazaj, beš vidu da življenje ni sploh kratko, je puhno reči blo noretih, vsaki dan, tku doma ku za kulturu, življenje sploh ni kratko.«

SMRTI

Princic Isidoro (Zorko)

Rodil se je v Kojskem 19. novembra 1941.

Umril je v goriški bolnišnici 10. aprila 2022.

Pogreb je potekal 14. aprila 2022 na Jazbinah.

Soban Aleksij

Rodil se je 23. avgusta 1971 v Postojni.

Umril je 12. maja 2022 v Tržiču.

Pogreb je potekal 19. maja 2022 v Števerjanu.

Brumat in Stani Nerina

Rodila se je 1. junija 1946 v Fari ob Soči.

Umrila je 18. maja 2022 v videmski bolnišnici.

Pogreb je potekal 21. maja 2022 v Števerjanu.

Ciglic Remigio (Remigij)

Rodil se je 5. septembra 1936 na Kojskem.

Umril je v krminski bolnišnici 26. maja 2022.

Pogreb je potekal 28. maja 2022 v Števerjanu.

DAROVI

Za cerkev v Števerjanu darujejo:

Svojci birmanca Erika Paulina 100,00€.

N.N. 50,00€.

Ob krstu Ludvika, oče in mati 50,00€.

Za ukrajinske otroke darujejo:

Ob obletnici, v spomin na Srečka Florenina, žena Magda 50,00€.
 N.N. 50,00€.
 N.N. 50,00€.
 N.N. 150,00€.
 N.N. 100,00€.
 N.N. 50,00€.

Za cerkev na Jazbinah darujejo:

V spomin na pokojnega Zorkota Prinčiča, Evgen in Simon Komjanc 200,00€.
 Družina Aleš Komjanc 50,00€.
 Letnik 1975 120,00€.

Za mlade družine v stiski darujejo:

V spomin na pokojnega Remigija Cigliča, družina 200,00€.

Za misijonarja P. Opeko darujejo:

V spomin na pokojnega Remigija Cigliča, Roman Vogrič 120,00€.

Za Števerjanski vestnik darujejo:

V spomin na pokojnega Zvonkota Simčiča, Ivan Miklus 50,00€.
 V spomin na pokojnega Remigija Cigliča, žena Milka 100€.

Za števerjanski cerkveni zbor darujejo:

Jerica in Dominik Humar 100,00€.

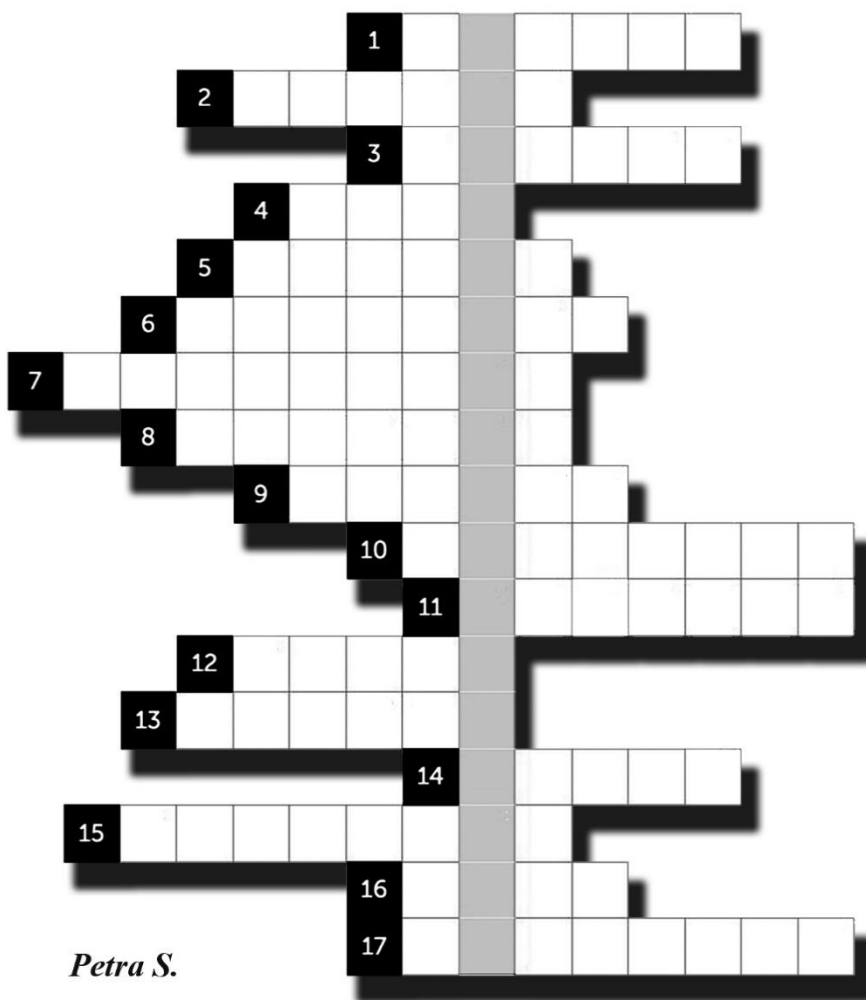
Birmanci in starši 100,00€.

Za Mešani pevski zbor darujejo:

V spomin na pokojnega Remigija Cigliča, Humar Marino 100,00€.
 V spomin na pokojnega Remigija Cigliča, družina 100 €,

ČESTITKE

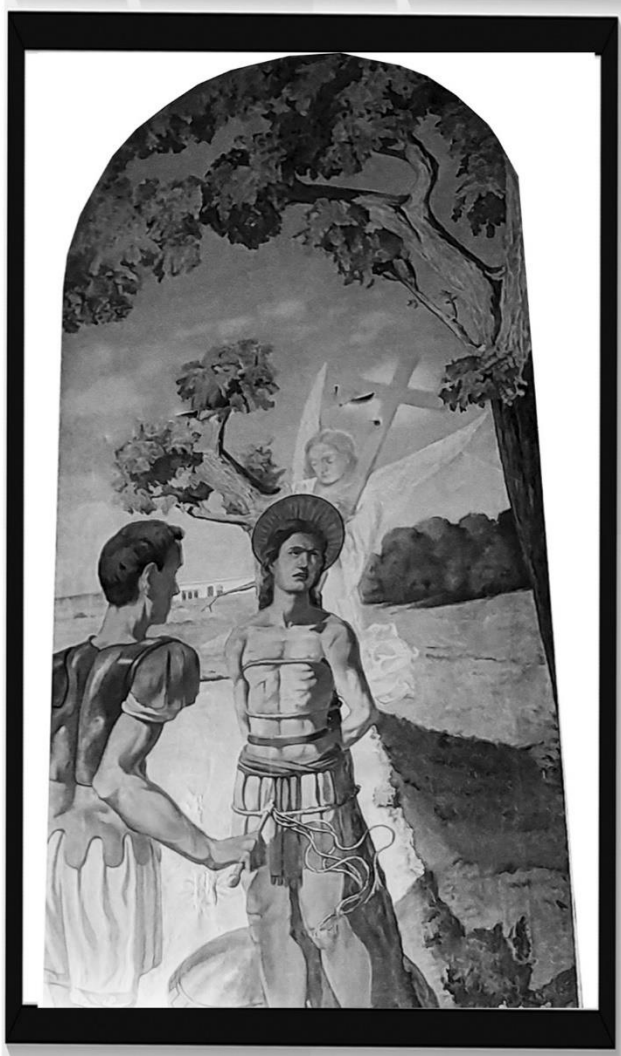
Dirigent Mešanega pevskega zbora "F. B. Sedej" Patrick Quaggiato je v nedeljo, 29. maja, prejel Gallusovo listino, ki jo podeljuje Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti za izjemno delo na zborovskem področju ljubiteljske kulture, in sicer "za številne skladateljske dosežke ter za dragocen zborovski opus, ki povezuje ustvarjalce v dvojezičnem obmejnem in širšem mednarodnem prostoru". Patricku iskreno čestitamo in želimo še veliko uspeha in zadoščenj na umetniški poti!

Petra S.

- 1 Možnost, pričakovanje (sopomenka)
- 2 Jo nesemo blagoslovit za oljčno nedeljo
- 3 Ponavadi mogočno stoji ob cerkvi, na njemu pritrkovalci radi pritrkavajo
- 4 Pri zadnji večerji ga je Jezus spremenil v kri zaveze
- 5 Število letošnjih prvoobhajancev
- 6 Po dvoletnem odmoru, se bo spet odvijal med Borovci
- 7 Oče tega gibanja je lord Baden Powell
- 8 Nasprotje hudobije
- 9 Rdeč sočni spomladanski sadež
- 10 Prtiček, ki ga župnik uporabi pri oltarni mizi
- 11 Slovensko Marijino svetišče
- 12 Posoda v kateri se vino spremeni v Jezusovo kri
- 13 Samica konja
- 14 Svetnik, ki goduje 24. junija
- 15 Posoda, v kateri župnik nosi blagoslovljeno vodo
- 16 Je lahko, mašniško, olivno ...
- 17 Ga uporablja župnik skupaj s kadišnico

Kje se nahaja ta slika?

Naš slikar
«Super Ero»
je med prvo in
drugo sliko
naredil kar
5 napak.
Poišči napake

